

– Không tôi không bắt ép anh, anh nghĩ sao, muốn gì, nhờ vả tôi cái gì anh phải cảm ơn tôi có vậy thôi.

– Tao tặng mày cái áo còn gì nữa.

– Vậy là anh mang ơn tôi chứ tôi đâu có mang ơn anh.

– Tao cảm ơn mày.

– Vậy thì tôi sẽ sang nói với Hương cho.

– Mày cố gắng nói với Hương tao xin lỗi Hương, chiều nay Hương cho tao gặp Hương ở nơi cũ mà tao với Hương thường gặp nhau.

– Chỉ có vậy thôi phải không?

– Chỉ có vậy, nhưng mày nói cho khéo, mày làm cách nào cho Hương

nhận lời, chớ mày chỉ nói xuông thì ích lợi gì.

– Nghĩa là Hương ô kê tôi mới nuốt trôi được cái áo của anh phải không?

Thằng Cu Tèo càng làm bảnh hơn:

– Chẳng những cái áo mà mày còn thích cái gì khác nữa tao cũng mua cho.

Thằng Cu Tèo rút ra một xấp tiền toàn giấy năm trăm, nó lấy một tờ giấy năm trăm đưa cho cô bé:

– Tao cho này năm trăm trước để đi ăn cà lem cho vui.

– Em sang nói với Hương ngay bây giờ hả anh?

– Chớ còn bao giờ nữa.

– Nhưng em cần hỏi anh cái này.

– Hỏi gì?

– Tại sao hồi này anh nhiều tiền quá vậy?

– Đừng có thắc mắc.

– Má không thắc mắc chứ em phải thắc mắc...

Cu Tèo nói lửng lơ:

– Áp phe.

– Anh mà áp phe cái nổi gì?

– Tại sao vậy?

– Em thấy hồi này thằng Được cũng diện lắm, anh làm ăn gì với thằng Được phải không?

– Anh đã nói tụi này làm áp phe với nhau mà...

– Anh coi chừng đó, thằng Được không phải thằng lương thiện, nếu anh nghe nó mà làm bậy ba biết ba biết ba buồn lắm đó.

Cu Tèo cổ cãi:

– Anh mà làm bậy sao được.

– Ba chưa biết vụ anh bị bắt vào bót cảnh sát, nếu ông biết chắc ông nhằn lắm đó, hồi này anh đưa tiền về cho má hoài nên bà có vẻ thương anh dữ, bà che chở cho anh đủ mọi chuyện, nhất là che chở với ba, nhiều khi em thấy bà nói với ba về anh hơi quá lỗ.

– Cái gì mà quá lỗ?

– Chẳng hạn buổi tối anh đi chơi, ba hỏi anh, bà nói anh đi học thêm toán lý hóa.

– Vậy thì có gì quá lỗi đâu.

– Em chỉ nói anh nên coi chừng, đừng có làm gì quá đáng rồi hối không kịp người khó nhất trong nhà này sẽ là ba, vì ba không biết gì hết, tội nghiệp ông làm lụng suốt một đời, ông chỉ mong anh nên người, vả lại anh là con trai độc nhất trong nhà này.

Nghe em gái nói, tự nhiên Cu Tèo thấy hối hận, nó im lặng, nói lảng:

– Thôi mà có giúp tao thì giúp, đừng có bà cụ non làm tao bực mình.

– Giúp anh dĩ nhiên là em giúp rồi, nhưng em nói vậy để anh coi chừng vậy thôi.

– Mà mày khỏi lo cho tao.

– Còn với Hương nữa, anh nên nghĩ

đến điều đó, không hiểu tại sao em cứ lo lắng vẩn vơ, em sợ anh chơi với thằng Được rồi đó...

– Làm sao?

– Thằng Được nhìn con gái em thấy đôi mắt nó kỳ lắm, em không thể nào nghĩ nó là người lương thiện được. Chính vụ cướp tiền của bác Tư xịch lô máy nhiều người trong xóm này nghi nó với một thằng nào đó, bác Tư nói úp mở rằng nghi ngờ nó.

– Mà cứ nghi bậy bạ.

– Em đâu có nghi, mọi người nói vậy đó.

– Người ta nói bậy rồi mà cũng nghi bậy luôn.

Con em gái Cu Tèo nói với anh:

– Thôi bây giờ em sang con Hương nhé anh, anh hẹn nó mấy giờ.

– Đúng bốn giờ chiều, tao đợi ở chỗ đó, nhưng này tao cấm mày đó, mày phải gọi Hương bằng chị không được gọi bằng mày mà ăn đòn đó nghe không?

– Xí, đừng làm tàng, nói cho anh biết còn lâu anh mới lấy nổi con Hương.

– Rồi mày coi...

– Con nít mà bấy đặt nói chuyện lấy vợ, chán anh quá chừng.

Cô em gái nói xong chạy vụt ra ngoài cửa.

Cu Tèo ngồi hút thuốc lá vặt, chừng mười lăm phút sau cô em gái chạy về. Cu Tèo nôn nóng:

– Thế nào mày?

- Xong rồi.
- Xong rồi là làm sao?
- Hương không nhận lời.
- Trời, mày nói thiệt hay nói giỡn vậy.

Cô em gái tỉnh bơ:

– Nói thiệt chớ nói giỡn với anh làm chi, bây giờ anh đưa tiền cho tôi đi may áo.

– Còn lâu, Hương không nhận lời đi chơi với tao tao khỏi có cho mày tiền đi may áo đi.

– Ăn nói vậy mà nghe được sao.

Cư Tèo bồn chồn, cuối cùng nó tới cạnh con em gái:

– Tao lạy mày đó, mày làm ơn nói giùm cho tao.

Cô em gái cười ré lên:

– Anh đưa tiền đây đã,

– Mày muốn bao nhiêu cũng được, miễn là Hương nhận lời đi chơi với tao là được rồi.

– Đưa tiền đây thì Hương bằng lòng.

Thằng Cu Tèo không biết làm cách nào hơn nó đành đưa cho em gái năm ngàn bạc:

– Đáng lẽ tiền không tới giá đó, nhưng tao bị mày ép quá nên cho mày luôn năm ngàn.

– Rồi, vậy là xong rồi.

– Mày sang nói lại đi.

– Khởi sang nói lại, cứ đứng bốn giờ anh ra chỗ đó đợi Hương, Hương sẽ tới.

– Con khốn nạn, mày trác tao.

Cô bé cười khúc khích:

– Đối với anh phải vậy mới được.

Cu Tèo đi ra cửa, con bé hỏi với:

– Anh đi đâu vậy?

– Tao đi đảng này có chút việc.

– Không ăn cơm nhà sao?

– Không, có thằng bạn mời tao.

– Anh coi chừng đó, anh trốn học hoài.

– Mày đừng nói bậy, bây giờ tao đi ăn xong rồi tao tới trường học, bốn giờ tao tới chỗ hẹn với Hương.

– Vậy anh cúp giờ cuối sao?

– Giờ cuối Việt văn chán thấy mẹ.

Thằng Cu Tèo đã trèo lên chiếc xe Honda, tiếng máy xe nổ ầm ỹ, thằng Được vẫn ngồi chờ nó ở mả đá, thằng Được hỏi:

– Sao mày?

– Thì chiều nay tao đi chơi với Hương chớ còn sao.

– Nhất định chớ.

– Nhất định.

– Tao muốn nói với mày vụ kia kìa.

– Vụ gì?

– Bể nó chớ còn gì nữa.

Thằng Cu Tèo gật đầu:

– Tao cũng đang tính, thuận tiện mới làm ăn được chứ, không thuận tiện thì làm quái gì được.

– Dù mẹ, vụ này vào tay tao thì xong từ lâu rồi.

Thằng Cu Tèo vẫn giữ ga, chiếc xe như muốn chồm lên, thằng Được từ trên mả đá nhảy xuống:

– Bây giờ tao với mày đi.

– Đi đâu?

– Tao với mày đi coi xi-nê, tối giờ hẹn thì mày tới.

– Như vậy cũng tiện.

Hai đứa phóng xe ra ngoài ngõ hẻm. Chiếc xe chạy thẳng tới rạp hát bóng. Thằng Cu Tèo không thiết xem, nó nói với thằng Được:

– Tao không muốn coi hát bồng bây giờ, tao muốn để dành chiều nay tao đi với Hương.

– Tại sao kỳ vậy rạp hát thiếu gì, không coi phim này thì coi phim khác.

Cu Tèo nể bạn, nó gửi xe vào coi hát với thằng Được. Rạp hát bóng tối thui thằng Được ghé tai bạn nói:

– Mà coi có chỗ nào cạnh con phún nào không tao nhào vô đó ngồi còn làm ăn chớ.

– Mà coi chừng lại ăn cái tái tai như hôm trước.

– Đừng nhắc đến chuyện đó nữa mà, hôm đó tao xui, vì nhìn không rõ tao nhầm một con ghế mục.

Hai đứa đứng một lúc lâu mới nhìn

rõ, rạp hát bóng bây giờ vắng vẻ, thằng Được reo lên:

– Hay quá, mày nhìn thấy con nhỏ ngồi kia không?

– Ủ thấy. Mày ngồi một bên tao một bên.

– Tao để cho mày làm ăn một mình nghe.

– Tùy, nhưng mày muốn làm ăn cũng chẳng sao?

Thằng Được và thằng Cu Tèo đã quen thuộc với trò làm ăn mất dạy đó, có lần chúng thành công và có lần chúng thất bại đau đớn. Lần coi phim ở Đại Nam thằng Được làm ăn thế nào mà bị ăn luôn một cái tát, nếu hai đứa chạy không kịp thì đã bị tính túm được rồi. Nghĩ đến vụ đó thằng Cu Tèo lại thấy rùng mình.

Người con gái ngồi kẹt giữa hai thằng quý con, nàng phớt lờ đi, nàng có vẻ dân chịu chơi. Thằng Được bắt đầu làm ăn, cánh tay nó đặt lên thành ghế, ngay cạnh cánh tay của người thiếu nữ, nàng vẫn để nguyên, Những ngón tay của thằng Được bắt đầu nhúc nhích, người thiếu nữ làm bộ nhìn sang nói:

– Làm gì kỳ vậy?

Thằng Được toét miệng cười:

– Có làm gì đâu, xin lỗi.

Người thiếu nữ cũng cười:

– Làm bộ hoài.

– Moa đâu có làm bộ, ê toa ở bằng nào?

– Không bằng nào hết.

– Nhưng chịu chơi phải không?

Người thiếu nữ thản nhiên:

– Dĩ nhiên, nếu ai chịu chơi thì tôi cũng biết chịu chơi vậy.

– Vậy thì có hai đứa này rồi.

Bây giờ thì bàn tay thẳng Cu Tèo cũng bắt đầu ngo nguậy, người thiếu nữ nhồm người lên:

– Đừng có làm quá chớ bạn.

– Đâu có gì quá. Coi chừng làm moa bực mình moa đình à.

Người thiếu nữ bắt đầu dùng tiếng lóng của dân hí-pi, thẳng Được cười hề hề:

– Đình thì đình, người đẹp cứ đình, rồi sẽ có một vụ trả thù.

- Trả thù làm sao?
- Rồi biết.
- Cũng không ngán nữa bạn.

Thằng Cu Tèo thấy run người lên khi bàn tay nó đặt vào đùi người thiếu nữ, cái bắp đùi mát như thạch. Thằng Được ghé miệng vào tai người thiếu nữ nói:

- Coi xi-nê xong mình đi ăn nghe.
- Đi với các toa?
- Không, mình moa đại diện thôi, còn kẹt công chuyện. Một lần nào đó sẽ gặp lại đâu có muộn phải không?

Cô bé có vẻ chịu chơi:

- Sao cũng được, mình bụi đời mà.
- Mình có thể đi chơi suốt đêm nay được không?

- Đi thì đi.
- Không ngại gì chứ
- Sức mấy mà ngại...

Cô bé nhìn thấy một thằng nhỏ ôm thùng kem đi trong rạp hát, đập vào tay thằng Được một cái:

- Kêu mua cái kem liếm láp chơi.

Thằng Được gọi hàng kem liền, cô gái hai tay cầm hai cái kem, thằng Cu Tèo nghĩ bụng, con nhỏ cũng là một cây bắt địa đây. Thằng Được coi đồng hồ:

- Nếu mà ỳ hện với đảo mà ỳ nên đi ngay bây giờ cho kịp.

Thằng Cu Tèo chỉ nghĩ đến Hương, nó chẳng còn thiết gì nữa, nó muốn đi để cho thằng Được dễ bề làm ăn. Cụ Tèo đứng dậy:

– Thôi mày ở đây nhé, tao đi ngay bây giờ.

Người thiếu nữ đút chiếc kem vào miệng, đưa tay ra bắt tay Cu Tèo:

– Nhà moa ở số... đường Lê văn Duyệt, nếu rảnh tới chơi nghe.

Cu Tèo ra khỏi rạp hát bóng, nó tới thẳng nơi hẹn Hương, Hương cũng vừa đến. Hương mỉm cười, sau mấy ngày hai đứa giận nhau, bây giờ Hương lại vui vẻ:

– Anh lại cúp cua phải không?

Cu Tèo cười, nói dối:

– Chỉ cúp có một giờ Việt văn cuối cùng mà thôi.

– Em cũng cúp cua nữa.

– Vậy hai đứa mình đều có lỗi hết.

– Đi chơi với anh, anh cứ rủ cúp của hoài à, em ngán quá.

– Mình không cúp của thì làm cách nào đi chơi với nhau được đâu, em về đến nhà là ru rú trong nhà hoài, anh muốn hẹn hò gì em cũng khó nữa.

– Em gái anh sang nhắn không được sao?

– Kẹt cái con nhỏ đó, mỗi lần nó sang kêu em là anh lại mất tiền thêm.

ma...

– Ăn thua gì em gái anh nói anh nhiều tiền lắm mà...

– Vậy vậy thôi chứ có gì nhiều đâu.

Hương tự nhiên, nàng leo lên sau xe Cu Tèo ngồi, nàng không còn e ngại như

những ngày đầu tiên nữa, nàng đập vào vai Cu Tèo:

– Đi đi anh Cu Tèo.

Cu Tèo vừa đập máy nổ, dừng luôn xe:

– Nè anh cấm em nghe chưa, không được kêu anh là Cu Tèo nữa, anh có tên mà.

– Ai bảo ở nhà anh kêu anh là Cu Tèo làm chi, cả xóm biết anh là Cu Tèo chớ có biết anh là Minh đâu.

Cu Tèo lái xe đi, nó hỏi Hương:

– Bây giờ em không được gọi anh là Cu Tèo nữa, anh nói lần chót, nếu em còn gọi anh như thế nữa, anh giận em em có ngán không?

– Ngán thì không ngán, nhưng anh không muốn em gọi thế nữa thì thôi, từ nay trở đi em không gọi anh là Cu Tèo nữa, gọi anh là Minh, anh chịu không?

Cu Tèo cười, nó phóng xe càng nhanh hơn:

– Mình lên quán trên xa lộ chơi nhé.

– Đi đâu cũng được, nhưng anh phải đưa em về sớm.

– Mình lên đó chơi một lúc rồi đi xem xi-nê.

– Vậy thì mấy giờ mới về tới nhà.

– Chừng mười giờ...

Cu Tèo lại nghĩ đến thằng Được, nó đã hứa với thằng Được rằng nó phải làm ăn bằng được với Hương, nhưng bây giờ thấy Hương, Cu Tèo lại e ngại, nàng

trong sáng quá, Cu Tèo không thể nghe lời thằng Được, nếu nó nghe lời thằng Được nó sẽ chẳng còn gì với nàng. Cu Tèo nhớ đến lần Hương giận dỗi cách đây mấy ngày sự khinh miệt của nàng khi nàng nhìn Cu Tèo, có lẽ bây giờ nàng không còn nhớ đến chuyện đó nữa, hoặc là nàng cố tình quên đi.

Cu Tèo lên tiếng hỏi:

– Hương còn giận Minh nữa không?

– Anh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, nhưng anh cần phải đàn hoàng một chút, anh đừng có bê bối như hôm trước nữa, nếu mà anh còn bê bối anh đừng có trách Hương.

– Hương giận nữa?

– Giận anh làm chi, khỏi thèm nhìn mặt anh.

– Thật không?

– Thật vậy, nếu Hương mà yêu anh, Hương không tiếc anh cái gì hết, nhưng anh chụp giật Hương bức mình lắm, và lại...

Hương ngừng lời, Cu Tèo hỏi:

– Và lại làm sao?

– Hai đứa mình còn ít tuổi cả, mình chẳng nên như vậy, khi nào anh có sự nghiệp đàng hoàng mình cưới nhau, chuyện ấy đâu có muộn gì.

Cu Tèo yên lặng, chiếc xe vẫn chạy ngon trớn trên đường ra xa lộ, Cu Tèo lái xe tới quán Cây Dừa, Hương xuống xe, nàng đứng trong sân, gió thổi làm tóc nàng bay lất phất.

– Thôi anh ạ, mình ngồi chơi ở đây một lúc rồi về, em ngại khuya quá.

Cu Tèo không nói gì, nó đưa Hương vào trong quán, hai người ngồi nhìn ra thửa ruộng mênh mông ngoài kia, gió chiều mát lồng lộng, Hương thân mật hơn:

– Hồi nãy em đã nói hết lòng với anh, anh nên nghe lời em, bây giờ anh cố gắng học hành và em cũng vậy, chắc chắn đến tuổi anh phải đi lính rồi, nhưng em muốn anh trở thành sĩ quan, rồi lúc ấy chúng ta có lấy nhau cũng đỡ lo, em đi làm kiếm thêm anh chẳng phải lo lắng gì cho em hết.

Thằng Cu Tèo vẫn yên lặng, bây giờ nó bỗng thấy hối hận vì những hành động nó làm với thằng Được, tay nó đã nhúng chàm. Cu Tèo nghĩ đến những lần nó cùng thằng Được đánh cướp xe Honda, nếu Hương biết chuyện đó, nàng sẽ khinh Cu Tèo đến như thế nào. Bây

giờ Cu Tèo đã trở thành một con quý, con quý đội lốt người với những quần áo đẹp, với tiền tiêu thả cửa.

Bàn tay Hương đặt lên bàn tay Cu Tèo:

- Anh Minh, anh nghĩ gì vậy?
- Không, có nghĩ gì đâu.
- Anh có điều gì đó giấu em.

Đôi mắt Hương trong sáng thông minh, đôi mắt đó nhìn thẳng vào Cu Tèo:

– Em biết, có điều gì đó làm anh phải suy nghĩ.

Nàng sờ tay vào chiếc áo sơ-mi màu vàng lợt của Cu Tèo, chiếc áo sơ-mi may thật đúng điệu đúng mốt:

– Trước đây em thấy anh khác, và bây giờ em thấy anh khác nhiều.

– Anh khác gì đâu.

– Chẳng hạn như chiếc áo này, ngày trước anh đâu có như vậy, đâu có diện như vậy, khi anh diện em thấy anh đổi khác thật nhiều, có phải anh có những lúc buồn lắm phải không?

– Tại sao em lại nói thế.

Hương thành thật, nàng thành thật đến tội nghiệp:

– Đi chơi với anh, em thấy anh có chiếc xe Honda như vậy đã là tốt số quá rồi, đối với những người cùng lứa tuổi anh, anh lại còn ăn diện, anh có tiền tiêu, riêng đối với em, em thấy chẳng cần thiết lắm về những điều đó, em không hề mong em phải có một người yêu bảnh, chẳng cần điều đó, anh đi chơi với em hai đứa ăn mặc bình thường thôi, rồi đi

xe lam, như vậy cũng là đủ rồi, anh thấy em không đua đòi chứ, chưa bao giờ anh thấy em ăn mặc một nọ một kia, lúc nào cũng chỉ có áo dài trắng.

Cu Tèo chống đối yếu ớt:

– Thì mình có quần áo tốt tội gì mình không mặc.

– Đúng như vậy nhưng em thấy gia đình anh đâu có giàu có gì cho lắm, phải nói là nghèo nữa, chính má em đã nói vậy đó, má em bảo ba anh đi làm chẳng có bao nhiêu tiền cả, công chức nghèo, bây giờ anh diện, tiêu pha phí phạm như vậy anh lấy tiền đâu, đi chơi với anh em vẫn thấy ân hận...

– Đừng nên nghĩ ngợi gì hết.

Hương lắc đầu:

– Tại sao không nghĩ, bắt buộc em phải nghĩ chứ, em không nghĩ thì em là người con gái không ý thức...

Giọng nàng nhỏ xuống:

– Em nói với anh điều này nhé, nhưng anh đừng giận em.

– Không, anh không giận đâu.

– Người ta đồn đãi về anh nhiều lắm đó.

– Đồn đãi cái gì chứ bộ thấy anh diện rồi đồn đãi sao?

– Điều đó là phụ người ta đồn anh hay đi cặp với thằng Được thằng đó không phải là thằng lương thiện.

Cu Tèo bắt đầu bị chạm tự ái nhăn mặt:

– Không hiểu tại sao ai cũng ghét thằng Được, anh thấy thằng Được chẳng có tội tình gì hết.

– Thằng Được hồi này cũng diện như anh, nó càng diện trông nó càng giống con khỉ.

– Em hơi bất công với bạn anh.

– Vậy thằng Được là bạn anh sao?

– Thì em thấy đó, anh sinh trưởng trong xóm này, thằng Được là hàng xóm tụi anh chơi với nhau từ bé đâu có phải thấy bạn xấu xí mà mình bỏ bạn đâu, còn nó diện là quyền của nó.

– Nó trời đất, em không cấm anh chơi với bạn, nhưng nên xa lánh người như thế vẫn hơn.

Cu Tèo im lặng ly nước để trước mặt

nó nó cũng chẳng thèm uống. Hương cười:

– Anh bực mình khi em nói đến chuyện thằng Được phải không, nhưng em phải nói chứ.

Cu Tèo cau có:

– Anh không hiểu tại sao nữa, em rồi em gái anh, lần nào nói chuyện với anh cũng nói đến thằng Được anh chẳng còn hiểu tại sao nữa.

– Điều đó dễ hiểu mà, tất cả mọi người thân anh đều muốn anh xa lánh thằng đó.

– Em thấy rằng đáng lẽ hôm nay mình đi chơi vui bao nhiêu không, bây giờ mất vui đi.

– Nếu bây giờ anh không muốn nói

đến chuyện đó thì thôi, từ nay trở đi em không nói đến nữa.

Cu Tèo im lặng, Hương hơi có vẻ giận dỗi:

- Thôi mình về anh ạ.
- Kìa mình chưa đi chơi đâu mà.
- Như thế này là mình đã đi chơi với nhau rồi còn gì.

Cu Tèo chán nản, nó biết rằng Hương đã giận nó, nó vẫy người tới trả tiền:

- Ủ thì đi về, hôm nay hình như mình đi chơi với nhau không được nữa, em cũng buồn phải không?

Hương trả lời thẳng:

- Em không thể đi chơi với anh được, nếu một khi anh còn đàn đúm với

thằng Được, em không chấp nhận nó là bạn của anh.

– Em khó tính quá.

– Bắt buộc em phải khó tính.

Buổi đi chơi không có gì vui vẻ hết. Cu Tèo đành đưa Hương về nhà, Hương buồn ra mặt, nàng có cảm tình rất nhiều với Cu Tèo, nhưng nàng không thể chấp nhận Cu Tèo chơi với thằng Được, vấn đề chỉ có thế. Hương xuống xe, nàng vào thẳng nhà, nàng cũng không hứa hẹn một cuộc đi chơi khác với Cu Tèo, Cu Tèo đứng nhìn theo người bạn gái, nó nhớ đến những lời xúi bẩy của thằng Được: “Tao nói thiệt, nếu mày không làm thịt con nhỏ đó thì cũng thằng khác làm, lúc ấy có hối hận cũng không kịp.” Cu Tèo không vào nhà, nó vòng xe lại đi ra ngoài xóm, tới đầu xóm, Cu Tèo gặp

con Hồng đi chơi về, hình như nó vừa đi đâu xa nên ăn mặc bánh bao hơn mọi ngày, chiếc quần pat, áo thun màu vàng đeo kính híp pi, tóc cắt theo kiểu à la gạc-xon.

Cu Tèo dừng xe lại ngay trước mặt con Hồng:

- Đi đâu về vậy toa?
- Đi chơi.
- Với ai.
- Mấy con bạn rủ đi xem xi-nê.
- Bây giờ mình đi chơi nữa không?
- Đi thì đi chứ, đâu có ngăn gì.
- Vậy thì đi, lên xe.

Con Hồng leo lên xe ngồi, nó ôm lấy eo thẳng Cu Tèo:

– Toa cũng vừa đi chơi về phải không?

Thằng Cu Tèo nói dối:

– Không, nằm ở nhà cả buổi chiều nay bây giờ mới đi.

– Xạo, thấy mấy đứa nhỏ trong xóm nói gặp toa chở con nhỏ Hương đi chơi mà.

– Đâu có.

– Còn chối nữa, con nhỏ đó lỏi lắm, nhưng coi cũng đẹp đấy chứ.

Cu Tèo im lặng, nó lảng sang chuyện khác:

– Bây giờ mình đi đâu?

– Đi đâu thì đi, nếu có thể mình đi xem xi-nê nữa phim hay làm mà moa chưa xem.

– Phim nào vậy?

– Nữ hiệp sĩ mù, chiếu tận trong Chợ Lớn lận.

– Đi vô Chợ Lớn, hôm nay đi luôn không về nhà nghe.

– Cũng được nữa, con nhỏ này chịu chơi mà.

– Khuya mình về Phú Đô nằm.

– Đồng ý, nhưng đừng nói với thằng Được nghe.

– Nói làm chi.

– Lần trước đi với toa, toa nói tùm lum.

– Nhưng lần này thì không nói.

Chiếc xe chạy thẳng lên Tân Sơn Nhất, quẹo qua đường Nguyễn văn Thoại

vào Chợ Lớn. Cu Tèo nói với Hồng:

– Hôm nay moa mang nhiều tiền lắm, hai đứa mình tha hồ tiêu.

– Mới làm ăn vụ nào phải không?

– Ủ, hôm qua làm ăn với thằng Được.

– Lại xế nữa?

– Xế, của một con nhỏ.

– Khá nhỉ.

– Làm ăn đều đều để có tiền đi chơi với toa chứ.

– Đừng có đổ thừa, đi đâu cũng nói là đi với nhỏ này.

– Chớ không phải sao.

– Toa còn nợ moa, hôm ấy hứa mua cho mua chiếc áo Montagut mà vẫn chưa mua.

– Có thể ngày mai tới lấy liền, ở Isana có nhiều kiểu mới lắm, ngày mai mua cũng với xách mấy chiếc về mặc chơi.

Chiếc xe chạy tới trước rạp hát bóng, thằng Cu Tèo gửi xe, hai đứa lấy vé vào rạp, rạp chưa chiếu phim, con Hồng mở bóp lấy gói thuốc lá Salem gắn một điếu lên môi, thằng Cu Tèo bật quẹt mỗi lửa, con Hồng thở một hơi khói:

– Lát mình xem xong rồi đi nhậu thật say, sau đó về khách sạn mới khoái.

– Hồi này chịu chơi dữ.

Con Hồng thở ra một hơi thật rõ tiền:

– Chịu chơi chó, đời mà, mua nổi loạn.

Con Hồng là một thú con vẹt tập nói, nó nói, nhưng chẳng hiểu mẹ gì hết,

những câu nói nó ăn cắp được của vài ba thằng viết báo nham nhở trên một tờ tuần báo lá cải gì đó. Thằng Cu Tèo cũng cần khoe sự hiểu biết của mình:

– Cuộc đời này thật chán phải không, cuộc đời này đáng nổi loạn, để phản kháng...

– Moa chơi cho chán chê, moa không thiết gì hết, moa xả lảng cuộc đời luôn.

– Hồi này toa chơi với băng nào?

– Băng nào cũng chơi hết, moa chơi với băng thằng Hai móm, băng thằng đó ngon lành nhất, toàn con nhà giàu không hà. Hôm trước moa đi Vũng Tàu với năm thằng.

– Một mình toa với năm thằng? Chớ sao, chúng kiếm đào không ra nên rủ moa, moa chịu liền.

– Rồi sao?

Con Hồng giờ một ngón tay lên:

– Năm bờ oăn.

– Năm bờ oăn là thế nào?

– Moa năm bờ oăn, tụi moa thuê chung một phòng, ba ngày nghe, moa làm ăn với tụi nó liên miên bất tận, hôm về moa khờ người luôn, nằm ở nhà một ngày dưỡng sức moa lại đi nữa.

– Cũng với băng thằng Hai móm.

Hồng lắc đầu:

– Không, băng thằng Đức, moa đi luôn hai ngày nữa, hôm qua mới về.

– Cũng đi Vũng Tàu?

– Không, lần này đi gần thôi, Thủ Đức, nằm Thủ Đức cũng được chớ.

– Vậy thì moa chịu rồi đó.

– Chịu chơi mà, nói thiệt moa cũng ghiền.

Thằng Cu Tèo cười, nó bắt đầu kê thành tích của nó, nó nói đến một vài đứa con gái nào đó, cuối cùng nó hỏi:

– Này tối nay toa biết ở đâu có bum không?

– Chịu, hồi này lính bắt quá nên chúng nó không tổ chức.

– Mấy thằng cha cảnh sát thiệt kỳ, làm gì mà nó giữ như giữ mả cha chúng không biết chớ.

– Nghề của chàng mà.

Con Hồng quay lại nhìn Cu Tèo, nhìn vào mái tóc Cu Tèo, nó đưa tay lên sờ mái tóc người bạn trai:

– Tóc như thế này moa thấy chưa được.

– Sao chưa được?

– Phải để dài nữa.

Thằng Cu Tèo lắc đầu:

– Muốn lắm nhưng không được.

– Tại sao?

– Khứa lão thấy ngứa mắt, ông có thể cắt làm chớ chẳng cần phải chờ tới cảnh sát hốt đầu.

– Băng thằng Hai Móm để tóc dài kinh khủng, có thằng để tóc thề như con gái coi vậy mới hay.

– Moa muốn để lắm nhưng cũng hơi ngán.

– Ngán con Hương phải không, cái

con nhỏ coi thấy ghét, moa không hiểu tại sao toa có thể yêu được con nhỏ ấy, coi cù lần thấy mẹ.

– Vậy mà cù lần sao?

– Binh vực đi, lúc nào cũng thấy con nhỏ mặc áo dài, trông cứ như ghế mẩu.

– Nhưng toa phải công nhận rằng con nhỏ đẹp.

Con Hồng bữu môi:

– Moa là con trai, dù đẹp nhưng không hợp thời trang, không à la mode moa cũng cài số de luôn...

– Khó vậy?

Con Hồng nhìn thẳng Cu Tèo ranh mãnh:

– Nhưng nếu lột hết ra thì được.

– Nghĩa là...

– Bể hội đồng chó còn gì nữa, moa sẽ nói với thằng Được, hôm nào đó bắt cóc con nhỏ đó cho cả một băng giải sầu.

– Đừng ăn nói bậy bạ?

– Tại sao lại nói là ăn nói bậy bạ? Như vậy không phải sao?

– Nhưng moa không thích như vậy.

– Có con mèo ướm mà binh vực hoài, hay là thế này vậy.

Thằng Cu Tèo gạt đi:

– Thôi đừng đấu nhảm nữa, toa ăn cái giải gì mà xía vô chuyện đó chó.

Con Hồng cười khanh khách:

– Đúng moa không ăn cái giải gì hết, nhưng thú vị chó, moa ghét những đứa

con gái làm ra vẻ con nhà lành thế nào cũng có lần...

Con Hồng bỏ lửng câu nói, thằng Cu Tèo hỏi tới, nhưng nó không nói. Phim bắt đầu chiếu, con Hồng ngồi ngả đầu vào vai thằng Cu Tèo, và nó bắt đầu táy máy, nó chẳng cần để ý đến người xung quanh. Con Hồng bạo đạn luôn tay vào ngực Cu Tèo, nó hỏi nhỏ:

– Này toa, có bao giờ toa hút cần sa chưa?

– Chưa.

– Thú vị lắm.

– Bộ có hút rồi sao?

– Hút hoài, lần nào moa đi với bọn thằng hai Móm cũng đều có hút hết, thú vị đáo để.

Thằng Cu Tèo thấy rộn rã trong người:

– Hôm nào moa phải hút thử mới được.

– Muốn không?

– Muốn chứ.

– Vậy thì lát nữa có thể đi theo moa.

– Bộ có tiệm hút cần sa sao?

– Không có tiệm nào hết, nhưng băng thằng Hải móm thì lúc nào cũng có, tối nào chúng nó cũng nằm rút với nhau, có mấy phún cũng tới hút, mấy ghế mục không hà.

– Tại sao lại ghế mục.

– Ghế tơ cả, nhưng chúng nó làm ăn kỹ quá nên trở thành ghế mục hết trơn chứ sao?

– Còn toa thuộc loại ghế gì?

– Không biết nữa, nhưng chúng nó nói moa còn phong độ lắm.

Con Hồng không còn thiết coi hát, nó giục thằng Cu Tèo:

– Thôi mình đi đi.

– Đi đâu?

– Tới chỗ đó, moa sẽ giới thiệu cho.

– Giới thiệu với ai?

– Với băng thằng Hai Móm chớ còn với ai nữa.

Con bé càng lúc càng có vẻ nghịch ngợm hơn, nó như một con ngựa cái động tình, thằng Cu Tèo đã có vài lần ngủ với nó, nó biết con nhỏ này. Cu Tèo không thể chịu đựng nổi nữa, nó đứng dậy:

– Nào thì đi.

Hai đứa ra khỏi rạp hát bóng, sau khi lấy xe xong con Hồng ngồi bỏ chân sang hai bên:

– Ngồi thế này thú vị hơn, moa không thích ngồi kiểu đàn bà kia, tuần sau mình đi Vũng Tàu không?

Thằng Cu Tèo rú ga, chiếc xe vọt đi, trời đã tối từ lâu, chiếc xe phóng veo veo trên đường vắng:

– Hai đứa mình hả?

– Đi đông mới vui, đi với bọn thằng Hai Móm.

– Bộ mê băng thằng Hai Móm lắm sao mà cứ nhắc đến hoài vậy?

– Mê thì chẳng mê, nhưng băng của nó toàn con nhà giàu, có thằng là con

ông tướng thắng là con ông tổng trưởng, chúng nó nhiều tiền chơi vậy mới khoái chó, nhất là đi Vũng Tàu có xế bốn bánh, moa ngồi trên xe bốn bánh với thằng Hai Móm, chiếc Toyota sport hai chỗ ngồi, theo sau cả một bọn phóng Honda coi hách đếch chịu được, thằng Hai móm lái xế bốn bánh một cây, nhất là khi có vài ba điều cần sa rồi coi mới ngon hơn.

– Coi có vẻ mê nó dữ.

Con Hồng gắt lên:

– Moa đã nói moa không có mê, nhưng chúng nó có nhiều phương tiện ăn chơi, không cần đi ăn cắp ăn trộm của ai, ngoài của cha mẹ, chơi với toa với thằng Được nhiều khi moa cũng ngán vì toa và thằng Được cử phải đi lương đồ của người khác, chuyện đổ bể phiền cả bọn.

Thằng Cu Tèo cãi:

– Bởi vì toa đã biết, moa là con nhà nghèo mà.

– Ủ nói vậy thôi chớ quan trọng gì điều ấy phải không.

– Đúng chẳng có gì quan trọng hết.

Con Hồng trở lại chuyện đi Vũng Tàu:

– Này, còn vụ đi Vũng Tàu, tuần sau đi không?

Thằng Cu Tèo trả lời lửng lơ:

– Đi thì đi.

– Nếu đi thì cùng đi với bọn thằng Hai Móm.

– Để moa rủ thằng Được đi cho vui.

Con Hồng lắc đầu:

– Đừng.

– Sao vậy?

– Thằng Được nhà quê bỏ mẹ, toa có nhận thấy không, nếu toa giới thiệu nó là bạn mất thớ hai đứa mình đi.

– Vậy cũng được.

– Nhất định đi nhé.

Cu Tèo trả lời bằng cách rồ ga, chiếc xe vút đi như bay trên mặt đường, con Hồng thúc vào hai bên mạng sườn thằng Cu Tèo:

– Lạng thiệt đẹp nghe bố.

Thằng Cu Tèo hoàn toàn bị con Hồng chi phối, con Hồng hồi này biết ăn diện nên trông đẹp ra, nét quê mùa của nó

đã biến đổi một cách rất nhanh, nhanh đến độ thằng Cu Tèo không thể ngờ được. Con nhỏ coi gỗ ghề và chịu chơi hết mình. Nó sẵn sàng chấp nhận tất cả mọi cuộc đi chơi, dù dưới bất cứ hình thức nào, không những thế nó còn cua kếp như điên, bắt địa tùm lum, nó có thể đi với một tên khứa lão dễ dàng, miễn là khứa lão đó có xế bốn bánh gỗ ghề, có địa. Nơi thường xuyên ngồi bắt khứa của con Hồng, và băng choai choai của nó ở Kim Sơn, lâu lâu chúng cũng đổi địa bàn hoạt động ở Pagode hoặc Givral.

Con Hồng lại thúc vào hông thằng Cu Tèo:

– Ê toa, queo lối này, sắp tới rồi.

Chiếc xe ôm cua sát lề đường. Tiếng con Hồng vang bên tai:

– Tà tà nghe, sát là đường, làm ơn đậu lại trước căn biệt thự sơn màu hồng kia.

Chiếc xe vừa tới nơi, chưa kịp dừng lại, con Hồng đã nhảy xuống, nó chạy lao vào cổng, bấm chuông inh ỏi, trong khi chờ mở cổng thằng Cu Tèo lái xe sát lại.

– Tụi nó ở trong này sao?

Con Hồng gật đầu:

– Cái nhà bỏ không của ông bố một thằng trong bọn, căn nhà nào bỏ hoang như vậy uống nên bọn này làm sào huyệt, ông già thằng chả không biết tí gì cả.

– Tại sao lại không biết?

– Tại họ giàu quá, nhiều nhà quá nên không có kiểm soát hết được.

Thằng Cu Tèo à lên một tiếng. Một lát sau mới có một thằng khệnh khạng đi ra mở công, thằng lỏi nào đó quát lên:

– Thằng nào con nào đó.

Con Hồng lên tiếng:

– Mù a, không biết Hồng ngựa đây sao?

Thằng lỏi chửi thề một câu, mở cửa rồi bỏ vào nhà nó cũng chẳng buồn nhìn xem thằng Cu Tèo lạ hay quen, hình như nơi này nhiều kẻ như chúng ra vào nên chúng cũng chẳng quan tâm làm chi cho mất công. Cánh cửa mở, gió làm bật ra bật vào, Cu Tèo còn ngại ngùng, con Hồng kéo tay Cu Tèo:

– Vào đi chớ, còn mắc cỡ cái chi nữa cha.

Lúc ấy thằng Cu Tèo mới mạnh dạn dắt xe vào hẻm trong sân. Cu Tèo nghe tiếng nhạc từ trong căn biệt thự chết vọng ra, tiếng nhạc đậm đặc, đèn hắt từ cửa sổ ra thật mờ, ngoài sân những chiếc xe gắn máy bỏ ngổn ngang. Thằng Cu Tèo dựng xe, nó toan khóa xe thì con Hồng gắt lên:

– Ở đây không có ăn cắp, ở đây chỉ có hòa bình và ăn chơi, đừng làm vậy chúng nó cười cho.

Thằng Cu Tèo đành để cái xe ở chỗ đó, nhưng nó vẫn thấy áy náy, nó theo con Hồng vào một lối đi nhỏ, trong ánh sáng âm u, tiếng nhạc mỗi lúc một đậm đặc, nhưng không có tiếng nói cười, một mùi hôi thối âm mốc từ đâu xông thẳng vào mũi Cu Tèo. Nó dừng lại trước một cái cửa lớn, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Cu Tèo ngổn ngang dưới sàn nhà một bọn vừa trai vừa gái năm bữa bọn,

quần áo vút ngổn ngang, khói thuốc mù mịt. Mọi sinh hoạt đều như dừng cả lại, tất cả như mơ ngủ, chẳng ai buồn nhìn Cu Tèo và con Hồng, ở góc nhà có một gã thanh niên gầy guộc ngồi cười khan, nghịch ngợm một cái lon bia không, và anh chàng có vẻ thú vị với trò chơi ấy. Trên trần nhà chiếc quạt máy quay uể oải thổi tan những làn khói, vẫn có những người moi cho nhau từng điếu thuốc như thuốc lá. Có kẻ người giựt giựt lên theo tiếng nhạc, không còn ai để ý đến ai.

Con Hồng vẫy thẳng Cu Tèo:

– Vào đây toa, cởi quần áo ra cho mát.

Con Hồng vừa dứt lời, chính nó đã tụt ngay quần áo ra trước, không một chút ngưng ngập, một bàn tay với lấy

nó, một bàn tay của một thằng đeo kính đen người gầy nhem, con Hồng gỡ tay gã kia ra:

– Khoan đã nào, moa chưa hút điều nào, tìm đứa khác đi.

Thằng Cu Tèo chắc lưỡi một cái, nó cởi phăng ngực áo, tụt đôi giày vút vào xó nhà, con Hồng nói:

– Toa cứ tự nhiên, anh em cả.

Nó nhặt một điều thuốc vắn vụng về gắn lên môi Cu Tèo:

– Hút đi toa, ngon lắm.

Con Hồng nhặt bao diêm dưới sàn nhà mỗi lửa cho Cu Tèo, rồi nó cũng nhặt một điều gắn lên môi phì phà hút:

– Tự nhiên nghe toa, toa muốn bất cứ ghế nào ở đây cũng được hết, cho mà, xả láng.

– Còn toa?

– Moa hả, sao cũng được, nếu toa không thích người khác thì moa ở tại ngay đây hay phòng bên cạnh cũng được, nếu còn mắc cỡ.

Thằng Cu Tèo rít một hơi thuốc. Nó lơ mơ nhả khói, nó buột miệng nói một câu:

– Chẳng ra gì hết.

Con Hồng trả lời liền:

– Ở đây mà chẳng ra gì, rồi biết.

Hồng cũng đang hút một điếu. Thằng Cu Tèo rít đỏ đầu điếu thuốc, điếu thuốc cháy hết dần dần, và Cu Tèo bắt đầu thấy

trong người khang khác. Nó ngồi dựa lưng vào tường, một màu xanh, màu xanh thật dịu dàng lên trong đầu nó, rồi nó thấy căn phòng chật chội hồi nãy trở nên rộng mênh mang, và những người có mặt nhỏ lại, tất cả như sương khói, khi nhỏ khi phóng lớn, những hình ảnh thật dễ yêu, khi Cu Tèo vào đây, nó nhìn thấy nhiều khuôn mặt đáng ghét, nhưng bây giờ những khuôn mặt đáng ghét đó hình như biến đi đâu hết cả, chỉ còn lại những khuôn mặt đáng yêu, tâm hồn Cu Tèo trở nên đại lượng, bao dung, và khuôn mặt con Hồng đó, nó nằm gối đầu lên đùi Cu Tèo, bàn tay nó không ngừng vuốt ve trên ngực Cu Tèo. Bây giờ dục vọng trong người Cu Tèo hình như biến mất, chỉ còn lại tình thương, tình thương bao la với những người anh em, nó cúi xuống khuôn mặt Hồng, và bây giờ chỉ còn có Hồng, nụ cười của nàng,

nụ cười như trẻ thơ... Cu Tèo bỗng bật cười, nó cũng không hiểu tại sao nó lại cười nữa, cười thật vô duyên. Cánh tay nào đó quấn lấy thân thể Cu Tèo, tiếng nhạc, tiếng nhạc bay bổng và xa vời...

5.

Vị trưởng ty cảnh sát đầu đã bạc, ông cầm cúi xem hồ sơ, chiếc tẩu thuốc lá gắn trên miệng ông đã tắt lửa, nhưng ông vẫn ngậm vì thói quen, ông ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt ông trưởng ban bài trừ tệ đoan:

– Tôi không biết các cậu làm ăn ra làm sao, tệ đoan càng ngày càng nhiều, ngay sát tại ty mình còn dữ dội như thế thì thử hỏi rằng cả một tỉnh các cậu làm ăn ra sao?

Trước mặt ông trưởng ty là cả một bộ tham mưu, ông quá chán nản, lắc đầu, nhìn lên cái bản đồ trên tường, ông đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng, những nhân viên của ông đứng im phăng phắc, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân ông đi đi lại lại, ông đứng dừng lại trước tấm bản đồ, nhìn vào đó, ông thuộc lòng những đường ngang ngổ tất trên tấm bản đồ như những đường chỉ trên bàn tay ông.

Ông trưởng ty dùng chiếc bút chì mờ màu xanh gạch vào một đường hẻm, quay lại các nhân viên:

– Các anh biết con hẻm này chứ, từ đầu năm vừa qua cho đến giờ luôn luôn xảy ra chuyện cướp giết, hãm hiếp và phá phách trong con hẻm này, bao nhiêu là bê bối, cái xóm này ngay sát ty mình

mà các anh để cho bọn du đảng đào binh
lộ hành như vậy thì chịu sao nổi.

Nói xong ông lại chấp tay sau đít đi
đi lại lại, ông trở về bàn gieo mình xuống
chiếc ghế da êm ái, ông lắc đầu:

– Suốt một đời tôi, ba chục năm làm
nghề này, chưa bao giờ tôi thấy mệt mỏi
như bây giờ, các anh không chịu giúp tôi,
vậy các anh làm gì, hằng ngày các anh
làm gì?

Ông đưa tay vẫy ông trưởng ban bài
trừ tệ đoạn:

– Anh biết đường hẻm tôi vừa nói
không?

– Thưa ông trưởng ty tôi có biết.

– Anh biết bọn du đảng lộ hành
không?

– Dạ thưa ông trưởng ty, xin lỗi ông trưởng ty chúng tôi biết rõ hơn như ông trưởng ty đã nói.

Ông trưởng ty đập tay lên bàn đến rầm một cái:

– Vậy tại sao các anh không hành động, các anh không làm gì cả là làm sao vậy?

Người trưởng ban vẫn bình tĩnh:

– Thưa ông trưởng, không dễ như vậy đâu.

– Các anh thiếu phương tiện hay các anh đã ăn tiền của bọn đó?

– Xin ông trưởng ty nên bình tĩnh để tôi được trình bày.

Anh ta quay sang nhìn các người

bạn, ông trưởng ty biết ý, nói với mấy người kia:

– Các anh ra ngoài hết cho tôi, tôi có chuyện cần nói riêng với anh trưởng ban bài trừ tệ đoan.

Chờ cho các bạn ra ngoài hết cả, ông trưởng ty chỉ chiếc ghế trước bàn giấy của ông:

– Anh ngồi xuống đi rồi nói chuyện với tôi.

Anh trưởng ban là một người còn trẻ, anh có nhiều thành tích trong việc bài trừ tệ đoan, anh bình tĩnh trình bày:

– Thưa ông trưởng, tôi mới đòi về đây chưa được một năm, nhưng tôi đã biết nhiều nơi, nhiều ổ trong vùng mình, và đặc biệt tôi quan tâm đến cái xóm mà ông trưởng vừa nói, trong đó có bao

nhiều bằng, bao nhiêu đảng tôi đều rõ cả, người của tôi nằm trong đó đã báo cáo từng hoạt động của bọn chúng, và bây giờ tôi chỉ còn chờ đợi lệnh của ông trưởng tôi sẽ cho hành động.

Anh trưởng ban tiếp:

– Thưa ông trưởng xin phép ông trưởng cho tôi được trình bày về hiện tình xóm X, thưa ông trưởng về địa thế tôi nghĩ rằng không cần phải trình bày ông trưởng cũng đã rõ, xóm đó là một nơi hiểm trở, từ xưa tới nay là một xóm nổi tiếng dữ. Ngày xưa là nơi ẩn thân của những tay đao búa trong vùng này, tới những ngày gần đây là nơi của bọn đào binh trốn lính, trong đó chúng kết bè kết đảng làm bậy và thường xuyên gây ra những vụ đâm chém nhau, nhân viên của mình vào lục soát chúng trốn chạy ra ruộng, và từ đó chúng có thể băng sông

sang phía Tân Định. Phía mặt sau của xóm X giáp ranh với Tân Định, con sông cạn nên chúng có thể vượt qua được một cách dễ dàng. Nhân viên của mình vô đó ít người chúng vẫn có thể hành hung để cướp khí giới. Theo báo cáo tôi được biết chúng ta đã mất tới năm khẩu súng ở trong đó. Nhiều lần tôi cho hành quân cảnh sát vào trong đó để tóm chúng, như tôi đã trình bày đều vô hiệu.

Anh trưởng ban ngừng lời một lát, tiếp:

– Hiện tại bây giờ, theo sự thông báo của các nhân viên chìm, chúng tôi được biết rằng có một băng du đảng mới ra đời, chúng gồm những tên choai choai, và rất chịu chơi, sào huyệt của chúng được đặt tại một cái nhà hoang phía đằng sau mỏ đá. Tên chúa đảng là một tên đào binh, tên đào binh này có mấy trái lựu

đạn và một khẩu súng, tên phó đảng nguyên là con một gia đình công chức đảng hoàng, vì sự thả lỏng của cha mẹ nên nó trở nên hư đốn, nhân viên chìm của ta ghi nhận rằng đã ba lần chúng bắt gái vào sào huyệt bể hội đồng, những cô gái đó có lẽ vì mắc cỡ nên không có sự thưa gởi nào cả. Trong thời gian gần đây chúng rất lộng hành, khi nhân viên mình vào tới nơi, chúng ta không thể bắt được chúng vì chúng hoặc băng ngang sông trốn sang Tân Định, hoặc chúng không để lại một dấu vết gì để ta lấy làm chứng cứ. Trong bọn ngoài hai thằng tiểu yêu tôi vừa trình bày còn có thêm mấy thằng choai choai khác nữa, và ba đứa con gái trong băng chúng. Theo nhận xét của tôi thì thấy rằng chúng không ý thức được tội ác của chúng, và chúng có thể trở nên nguy hiểm hơn. Hiện nay thì tôi cho công an chìm theo dõi chúng sát nút, ghi

nhận từng hành động của chúng...

Ông trưởng ty ngồi im lắng nghe, ông tản mẩn nhồi thuốc vào cái ống vố, đưa lên miệng ngậm nhưng không châm lửa:

– Anh tiên đoán được sự nguy hiểm có thể xảy ra được không?

– Thưa ông trưởng tôi không rõ ông trưởng muốn nói đến sự nguy hiểm tới phía nào, phía chúng ta hay phía chúng.

Ông trưởng nói rõ hơn:

– Nghĩa là chúng có thể gây khó khăn thêm cho dân chúng được không?

– Dạ dĩ nhiên việc đó càng lúc càng tăng chứ không giảm.

Ông trưởng ty thở dài:

– Chỉ có mấy thằng nhóc con mà chúng ta phải đặt lên hàng thứ yếu sao?

– Thưa ông trưởng chính vậy, vì như tôi đã trình bày bọn này không ý thức được thế nào là tội ác nên chúng càng lúc càng làm bậy, chúng cũng chưa ý thức được chuyện tù tội nên chúng như kẻ điếc không sợ súng.

– Nguy hiểm, nguy hiểm quá.

Ông trưởng ty môi thuốc, ông ngồi gác chân lên ghế:

– Anh có cách gì để tóm cổ hết chúng nó không?

– Thưa ông trưởng chúng ta nên xin Tông Nha người của biệt đội hình cảnh chúng ta, thả họ vào trong đó và để họ mặc tình hành động, chúng ta sẽ phối hợp chặt chẽ với họ.

Ông trưởng gật gù cái đầu:

– Việc đó thì được, nhưng tôi cũng thật khó, vì những tên chúng ta lùng bắt còn ít tuổi quá, tôi muốn có một sự hướng dẫn chúng thì hơn.

Anh trưởng ban lắc đầu:

– Thưa ông trưởng tôi biết rằng ông trưởng có lòng nhân đạo, nhưng có lẽ trong giờ phút này tôi thấy rằng chẳng ăn thua gì, tuy nhiên tôi cố gắng..

Ông trưởng ngẩng lên hỏi:

– Anh có kế hoạch hành động chưa?

Anh trưởng ban gật đầu:

– Dạ thưa có đủ cả, và tôi đã xin người, một trong những nhân viên xuất sắc nhất.

Ông trưởng đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng, ông nhìn vào tấm bản đồ rồi quay lại, đặt tay lên vai anh trưởng ban:

– Tôi cho anh được toàn quyền hành động.

– Cám ơn ông trưởng.

– Càng sớm càng tốt, bây giờ anh có thể đi làm việc.

Anh trưởng ban cúi đầu chào ông trưởng ty, anh lui ra, khép cửa phòng cẩn thận. Ông trưởng ty trở lại ghế ngồi, ông gieo mình trên ghế.

6.

Đầu tiên người trong xóm không biết người thiếu nữ tới thuê nhà của bà Ba Đường làm nghề gì nhưng sau vì thấy cô ta thường hay đi đi về về vào ban đêm nên cả xóm nói rằng cô ta bán ba. Người con gái còn trẻ, thật đẹp, dịu dàng và vui vẻ với tất cả mọi người, trông thấy người hàng xóm là cô ta toét miệng cười hỏi thăm hỏi nom vui vẻ. Có người tiếc rẻ cho cô ta với nhan sắc chim sa cá lặn như vậy mà đi bán ba thì uống

đi rồi, thế nào trước sau cũng lấy Mỹ.

Suốt ngày cô ta ở nhà, mãi xẩm tối mới đi làm, khi đó có một người đàn ông tới chở đi, và về cũng người đàn ông đó chở về đến tận cửa nhà, mới đầu người lối xóm còn nghi là bồ bịch gì đó, nhưng sau họ biết người đàn ông đó chỉ là một gã chở thuê.

Bọn con trai trong xóm bắt đầu để ý đến người thiếu nữ, nhất là băng thằng Được thằng Cu Tèo buổi tối chúng đánh bi da ở cái quán ngoài đầu xóm, chờ cho người thiếu nữ đi làm về chúng mới rã đám và đi thơ thẩn tới trước nhà người thiếu nữ hát nghêu ngao. Thằng Được còn mang đàn ghi ta ra gần đó ngồi gảy đàn hát vớ vẩn, những bài hát sặc mùi rẻ tiền mà nó cố nhái theo đúng như lối trình bày của ca sĩ Chế Linh.

Buổi tối hôm nay trời oi bức, người thiếu nữ đi làm về mở toang cửa kê một cái ghế xích đu ngay ngoài cửa ngói hóng mát, trong nhà chiếc máy magnetophone hát nho nhỏ.

Thằng Được xách chiếc đàn từ dưới dốc xóm đi lên, nó tưởng rằng người thiếu nữ đóng kín cửa nằm trong nhà như mọi khi, nó không dè rằng người thiếu nữ này lại nằm ngay ngoài cửa hóng mát. Thằng Được hơi khựng người lại rồi tiến lại gần người thiếu nữ nó tưởng rằng người thiếu nữ sẽ tỉnh bơ đi nhưng trái lại cô ta mỉm cười, lên tiếng trước:

– Chà, nhạc sĩ xách đàn đi đâu đó.

Thằng Được thấy choáng váng cả người, nó không ngờ rằng người thiếu nữ này lại bắt chuyện với nó trước như vậy. Nó tiến lại, cũng thở ra một câu

không kém phần bay bướm:

– Tới đàn kia đánh đàn ca hát để ru người đẹp ngủ.

Người thiếu nữ tỉnh bơ:

– Vậy hả, người đẹp nào được nghe tiếng hát của anh thật tuyệt diệu, cô ta hẳn có phúc lắm, người đẹp nào đó, có thể cho tôi biết được không?

Thằng Được cười, nó vẫn xách cái đàn đứng gần đó, người thiếu nữ vội nói:

– Ấy chết cứ để anh đứng hoài sao, anh làm ơn vô trong nhà tôi xách một cái ghế thấp ra đây, chúng ta ngồi nói chuyện với nhau.

Thằng Được sướng như mở cờ trong bụng, nó bèn xách ngay một chiếc ghế ở trong nhà ra, bây giờ nó mới nhìn thấy rõ

ràng phần trong của căn nhà, cái giường nệm trắng tinh, bộ sa lông xinh xắn, lọ hoa, một bức hình phóng lớn của người thiếu nữ treo trên tường. Đúng là một căn phòng lý tưởng. Thăng Được mang chiếc ghế ra, đặt ngay trước mặt người thiếu nữ, người thiếu nữ dịu dàng:

– Mời anh ngồi xuống chơi đi.

Thăng Được không e ngại chút nào, nó ngồi xuống cạnh người thiếu nữ, cô ta lên tiếng trước:

– Có phải anh hay đánh bi da ngoài đầu xóm này không?

– Tối nào tôi cũng ra đó chơi.

– Nhưng thỉnh thoảng tôi không thấy.

– A có khi đi công chuyện.

– Sướng nhỉ, làm con trai như anh thiệt sướng, cứ cà nhổng đi chơi suốt ngày.

Người thiếu nữ lại nói lảng sang chuyện khác:

– Sao tối hôm nay trời nóng quá vậy anh nhỉ.

– Ừ trời đất, thiệt khó chịu.

Thằng Được hỏi liền:

– Hình như hôm nay cô về sớm hơn mọi khi?

– Vâng, tôi thấy người mền mệt nên xin về sớm, bây giờ lại muốn ra bờ sông hứng gió.

– Gần mười hai giờ rồi mà.

– Vậy hả, tôi cứ tưởng là sớm chớ.

– Nhưng đi ra bờ sông bây giờ cũng được vậy.

Người thiếu nữ lắc đầu.

– Thôi, bữa khác, à quên mất tôi thật bất lịch sự không mời anh uống nước, tôi thấy anh hoài, người lối xóm cả, tôi ở đây một mình nên muốn được tất cả mọi người thương mến.

Người thiếu nữ đứng dậy, cô ta vào trong nhà mở tủ lạnh lấy ra một hộp bia ướp lạnh khui sẵn đưa cho thằng Được:

– Mời anh dùng lon bia, nếu không có gì phiền mình có thể ngồi đây nói chuyện đến khuya, tôi cũng chưa buồn ngủ.

Thằng Được chưa bao giờ được một người thiếu nữ đẹp, lịch sự như nàng sẵn đón. Nó tự biết nó chẳng đẹp trai gì.

Người thiếu nữ tự giới thiệu tên mình:

– Tôi là Hoa, Lê thị Hoa, tôi tới ở đây có một mình nên sợ quá, bởi vậy tôi phải lấy lòng tất cả mọi người để được thương mến, nếu có ai muốn hại tôi cũng chẳng nỡ. Nói thiệt với anh, tôi nghe người ta đồn rằng trong xóm này nhiều du đảng lắm nên sợ.

Thằng Được được gái trúng chỗ ngựa, nó cười nhạt:

– Cô sợ hả có gì đâu mà sợ, có tôi ở đây thì chẳng sợ gì.

– Hôm trước tôi có nghe mấy thằng nhỏ trong xóm này nhắc đến anh mà bây giờ mới hân hạnh được biết mặt.

Thằng Được khoái chí, nó hỏi:

– Thằng nào nhắc đến tên tôi, tại sao chúng lại nhắc tên tôi làm chi.

– Tôi thấy hai thằng đánh lộn nhau, một thằng nói rằng để về nói với anh Được thằng kia có vẻ ngán liền, nhưng không biết có phải Được đó là anh không.

– Không tôi thì còn ai nữa.

Đôi mắt đen lay láy của người thiếu nữ mở lớn nhìn thẳng Được:

– Anh làm gì mà chúng nó có vẻ ngán quá vậy?

Thằng Được càng khoái chí:

– Tôi là xếp sòng tụi nó mà, nói đến thằng Được trong xóm này thằng nào cũng ngán hết.

– Như vậy chắc là anh chì lắm nhỉ?

– Không chì hơn ai, nhưng không ngán ai hết.

Người thiếu nữ càng tỏ ra khâm phục thằng Được:

– Nếu tôi ở đây được anh bảo vệ thì nhất rồi còn gì.

Nhưng đôi mắt người thiếu nữ thoáng nghi ngờ:

– Này anh Được, tôi nghe nói thế này không biết có phải không?

– Chuyện gì vậy?

– Tôi nghe nói trong xóm còn một người nữa chì lắm, chì hơn cả anh nữa kia?

Thằng Được nôn nóng:

– Ai vậy?

– Cha nào đó mà tôi nghe tên là Cu... Tèo cu Tý gì đó.

Thằng Được bỗng cười hộc lên:

– Trời tưởng thằng nào, chớ thằng Cu Tèo.

– Nó chì lắm phải không?

Thằng Được vẫn còn cười:

– Nói cho cô biết rằng thằng Cu Tèo còn là đàn em tôi, mặc dầu ở cùng băng tôi.

Người thiếu nữ càng ngạc nhiên:

– Thế a, vậy mà tôi không dè, vậy mà người ta lại biểu rằng thằng Cu Tèo chì hơn anh, hôm trước tôi có gặp chả, thấy chả hiền khô mà.

– Đúng. thằng đó hiền lắm, cho nó vào băng tôi cho vui vậy thôi chớ thiệt ra nó chẳng có thành tích gì ráo.

Người thiếu nữ bỗng hỏi một câu cắc có:

– Vậy muốn vào băng anh phải có thành tích gì?

Thằng Được tỏ ra luống cuống:

– Chẳng hạn như... chịu chơi...

– Chịu chơi thôi hả?

– Ừ chỉ cần chịu chơi thôi. Người thiếu nữ nói như reo lên:

– Vậy thì tôi cũng chịu chơi vậy.

Thằng Được mừng rỡ:

– Cô cũng chịu chơi thiệt hả?

– Tôi nhiều bạn lắm, tôi chơi với mấy thằng cha phi công nè, chơi với mấy cha sĩ quan nhảy dù, cả sĩ quan quân cảnh nữa, tụi tôi đi chơi cả băng hoài à.

Thằng Được nghe thấy nói đến mấy ông sĩ quan nó đâm ngán, nó nhìn thật kỹ người thiếu nữ, người thiếu nữ ng-
hiêng nghiêng đầu nhìn thằng Được:

– Nhìn gì mà kỹ vậy cha?

– Nghe nói chơi với toàn thứ dữ
không hà, ngán thấy mẹ.

– Vậy mà ngán sao, mấy chả hiền khô
mà, tôi chơi với chả tôi biết, hiền lắm.

Thằng Được chợt hỏi:

– Chơi với mấy chả có thân không?

– Bạn thôi chớ cũng chẳng thân gì
lắm, nhưng mấy chả chịu chơi, nếu hôm
nào tiện tôi giới thiệu anh với mấy chả
đó, mình lập một băng với nhau.

Thằng Được càng ngán, nó lắc đầu:

– Thôi, tôi không thích chơi với mấy cha đó.

– Vui lắm, mình lập một băng với nhau, tha hồ đi chơi, tụi này lâu lâu còn tổ chức bum vui đáo để, anh có đi bum bao giờ không?

Thằng Được lắc đầu:

– Không, chưa bao giờ đi hết.

Người thiếu nữ tỏ ra ngạc nhiên, đôi mắt nàng mở to thật dễ thương:

– Vậy thì anh bảo anh chịu chơi, khoái chơi lắm. Vậy chơi những thứ gì?

Thằng Được trả lời khôn ngoan:

– Nếu cô vào băng tôi cô sẽ thấy tụi tôi chịu chơi như thế nào

Người thiếu nữ mỉm cười gật đầu:

– Được, tôi sẽ vào bằng anh, tôi xem các anh chơi chơi như thế nào, theo tôi chơi chơi mà không tổ chức bum, không tổ chức đi chơi Vũng Tàu thì chẳng có gì vui thú hết.

– Từ từ mình sẽ tổ chức.

Đêm về khuya, trong xóm không còn nhà nào bật đèn. Người thiếu nữ che miệng ngáp một cái, hỏi thẳng Được:

– Cũng khuya rồi phải không anh?

– Ừ khuya rồi.

Người thiếu nữ ôm lấy hai vai mình:

– Sương xuống nhiều rồi đó anh, bây giờ anh về đi ngủ đi, ngày mai anh có rảnh không?

– Rảnh hả, lúc nào mà không rảnh.

– Nếu rảnh tối mai anh đi đón tôi nhé, rồi chúng mình đi chơi với nhau.

Thằng Được sung sướng:

– Được, cái gì chờ đón thì hân hạnh cho tôi vô cùng.

Người thiếu nữ cười thật tươi:

– Anh nịnh đầm khéo quá.

Người thiếu nữ đứng dậy:

– Thôi cũng khuya quá rồi, ngày mai mình gặp lại nhau, có nhiều chuyện để nói với nhau.

Thằng Được đứng dậy, nó khiêng ghế vào nhà giùm cho người thiếu nữ, nó nấn ná chưa chịu về nhà vội, nó đứng quan sát căn phòng, nhìn bức hình người thiếu nữ gắn trên tường:

– Cô ở căn phòng này thật vừa vặn xinh xẻo nhỉ.

– Trước kia tôi mới thuê ở đây bạn bè ai cũng ngán hết, nhưng gần đây thì không sợ nữa rồi.

Người thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt Được:

– Nhất là có anh rồi thì thật tình chẳng ngán gì nữa, ai mà dám đụng đến tôi phải không, đụng vào là chết.

Thằng Được khoái chí, càng tỏ ra hợm mình:

– Tôi mà, ai đụng đến cô coi như bỏ xóm này mà đi đi.

Người thiếu nữ thân mật hơn, tới gần Được, nắm tay nó:

– Thiệt nhé anh, đừng để cho chúng nó ăn hiếp tôi nghe.

Thằng Được sướng tê cả người, nó nắm lại tay người thiếu nữ:

– Thằng nào mà đụng đến cô tôi đã nói là chỉ còn nước bỏ xóm này mà đi.

Từ thân thể người thiếu nữ tỏa ra một mùi thơm dịu dàng, đôi mắt nàng tình tứ, nàng đưa Được ra tận cửa:

– Thôi về đi nghe, tối mai mình gặp nhau, anh biết nơi tôi làm việc chứ.

Thằng Được lắc đầu:

– Cô đã nói nơi làm việc đâu mà tôi biết?

– Quán Hoa Hồng.

– À ở quán Hoa Hồng sao, ở quán đó nổi tiếng có nhiều người đẹp.

– Đúng, nhưng không phải tôi, tôi mà đẹp cái nỗi gì, còn nhiều người đẹp hơn tôi nữa cơ.

Thằng Được cười:

– Cô nhún mình vậy thôi chứ, tôi thấy cô là nhất rồi đó.

– Đừng nói vậy nhớ, nói vậy tối lại mất ngủ đêm nay thì mệt lắm.

Người thiếu nữ cười khanh khách, nàng đẩy thằng Được ra khỏi cửa, nàng đóng cửa lại:

– Mai mình gặp nhau nghe.

– Sẵn sàng, nhớ đến cho đúng giờ nhé, mười một giờ đêm tôi về. Mình đi chơi một vòng trước khi về nhà.

– Còn thằng cha hay đón cô thì sao?

– Tôi bảo anh ta về.

Thằng Được quay lưng đi, nó lang thang ra ngoài đầu hẻm, đêm khuya con hẻm vắng tanh không một bóng người. Thằng Được leo lên má đá ngồi, nó gầy mấy tiếng đàn từng từng, nó mỉm cười một mình tưởng tượng đến khuôn mặt dễ thương của người thiếu nữ. Được bỗng thấy buồn buồn, Được tự nhìn lại thân phận mình, nó chẳng có gì hết, thật vậy Được chẳng có gì...

Bỗng thằng Được nghe tiếng xe gắn máy nổ ròn từ ngoài hẻm vọng vào, Được ngẩng cổ nhìn ra ánh đèn, ánh đèn pha xe Honda sáng rực làm Được chói mắt, tiếng nói chuyện của một đôi trai gái nào đó. Được đứng thẳng người lên trên má đá. Thằng Cu Tèo với con Hồng.

Được từ trên mả đá nhảy xổ xuống chặn đầu xe, chiếc xe thắng gấp lại, Được lên tiếng chửi thề:

– Dù mẹ, đi đâu về vậy mày?

Thằng Cu Tèo cười thành tiếng, con Hồng cũng cười:

– Khuya quá rồi mà tại sao mày còn ngồi đây?

– Tao ngồi chơi có được không?

Thằng Được nhìn hai đứa bạn từ đầu xuống chân:

– Hai đứa chúng mày vi vút quá nhỉ, từ chiều đến giờ đi đâu?

– Hỏi chi vậy.

Con Hồng dẩu mồm lên hỏi lại thằng Được. Nó đứng vươn vai:

– Bọn này chịu chơi mà, đi cùng cả, thôi moa buồn ngủ rồi, moa phải về nhà.

Thằng Cu Tèo hất đầu ra hiệu:

– Về đi, moa phải nói chuyện với Được một chút.

Con Hồng không chờ thằng Cu Tèo nói lần thứ hai, nó đi vào trong xóm liền, thằng Cu Tèo dựng xe leo lên mả đá ngồi với thằng Được, hỏi:

– Hôm nay có gì lạ không mày?

Thằng Được nhún vai một cái:

– Tao đang định hỏi mày câu đó.

– Tao không có gì lạ hết, hồi chiều tao tìm mày hoài không thấy mày đâu, gặp con Hồng rủ tao đi chơi tao đưa nó đi.

Thằng Được vẫn khinh khỉnh:

– Chỉ đưa nó đi chơi thôi sao, mà lương thiện quá nhỉ?

Thằng Cu Tèo nhìn bạn lạ lưng:

– Mà nói gì kỳ vậy?

– Có gì kỳ đâu, tại mà nói vậy nên tao mới hỏi vậy.

– Thật ra thì đưa con Hồng đi chơi cũng không đúng, hai đứa tao đi chơi với nhau, tại chán thấy mẹ nên mới đưa nhau đi chơi.

– Vậy chắc là khi đi chơi rồi thì vui lắm phải không?

Thằng Cu Tèo ngồi dịch ra:

– Tao thấy mà hôm nay thiệt kỳ cục, tại sao mà lại hỏi tao cái giọng như thế?

Thằng Được nhìn thẳng vào mặt bạn:

– Tao không hỏi giọng như thế thì tao hỏi giọng gì...

Nó hừ một tiếng:

– Tao biết, hồi này mày với con Hồng kết với nhau lắm mà, tối nào hai đứa mày cũng đi đến khuya mới về, có hôm còn đi luôn nữa, mày quên một điều là con Hồng nguyên là bồ tao.

– Tao biết chứ, mày bảo rằng đâu có quan trọng gì điều đó.

Thằng Được cười nhạt:

– Không quan trọng, bồ tao mày nói là không quan trọng, bộ bồ mày mới có giá sao, tao nói cho mày biết mày đừng có qua mặt tao rồi hối không kịp.

Thằng Cu Tèo nhìn bạn bằng con mắt kinh ngạc:

– Tao không hiểu mày nói gì nữa, mình bạn bè với nhau.

Thằng Được cười khinh khỉnh nhìn thằng Cu Tèo từ đầu tới chân:

– Mày nên nhớ một điều rằng quần áo mày đang mặc đây cũng do tao mang lại cho mày, chớ mòn đời mày cũng không may được, từ ngày tao thấy mày bảnh mày chơi lại tao, qua mặt tao cái vù, hôm nay tao mới nói với mày, nhưng thôi, mày ứng con Hồng mày cứ việc đi với nó, tao không thèm nói gì nữa hết.

– Bộ mày giận tao về việc tao đi chơi với con Hồng sao?

Thằng Được to tiếng:

– Mày nên nhớ rằng con Hồng nguyên là bồ tao, còn con Hương của mày tao đâu có đụng đến, tao chơi với bạn điệu vậy mà mày chơi cha tao tao chịu gì nổi.

– Mày đã nói vậy thì được, từ ngày nay tao không đụng đến con Hồng của mày nữa.

– Tao nói thiệt bây giờ tao cóc cần đứa nào nữa, kể cả mày.

Cu Tèo im lặng:

– Tao thấy mày kỳ cục quá.

Giọng thẳng Được gay gắt hơn:

– Tao nói cho mày biết, mày coi chừng con Hương của mày đó.

Thằng Cu Tèo nắm lấy tay bạn:

– Mày hôm nay thiệt kỳ, tao không hiểu mày...

Thằng được gỡ tay cu Tèo:

– Buông tao ra, tao chán mày quá rồi.

– Tại sao mày kỳ cục vậy chớ?

– Không kỳ cụ: gì hết, bây giờ tao chán cả rồi, tao nói mày coi chừng con Hương của mày, tao không tha nó đâu.

– Tại sao?

– Tao sẽ bề nó cho mày coi, người yêu tao mày bề được thì tại sao người yêu mày tao. không làm gì. Mày với con Hồng đi đâu tao biết hết, chúng mày tới bằng thẳng Hải móm có đúng vậy không, bộ hai đứa mày tưởng tao mù sao...

– Ờ mày....

Thằng Cu Tèo sừng sờ vì những câu nói của bạn, nó biết thằng Được bức tức vì hồi này thằng Cu Tèo thường xé lẻ đi chơi một mình, và nhất là nó cặp con Hồng hơi kỹ, một vài lần con Hồng kể ra coi thường nó thằng Được cũng tự biết mình không đẹp trai bằng thằng Cu Tèo, không biết nhiều ngón ăn chơi bằng Cu Tèo, ngoài vài ba con nhà thổ rẻ tiền. Đã lâu rồi thằng Được và thằng Cu Tèo không làm ăn chung với nhau, chúng làm ăn riêng rẽ, và hình như con Hồng hợp tác làm ăn với Cu Tèo nên hai đứa chúng nó rùng rỉnh tiền ăn chơi. Thằng Được hôm nay không thể nhịn được nữa, mặc dầu nó chẳng còn yêu thương gì con Hồng, nhưng nó bị chạm tự ái, nó có cảm tưởng bị bạn coi rẻ rúng, ngoài mặt thì thằng Cu Tèo vẫn tỏ ra cảm phục thằng Được, nhưng chắc chắn trong lòng nó chẳng có chút cảm phục nào hết.

Một chiếc lá khô rụng trên đầu thằng Được, nó đưa tay lên gỡ xuống, vò viên trong hai ngón tay, liệng xuống dưới đường, giọng nó vẫn đầy vẻ bực tức:

– Đù mẹ tao từng đi trận mạc, từng chơi với nhiều thằng, tao chưa bị thằng nào chơi gác tao, về đây tao chơi với bọn bay, dạy bọn bay làm ăn kiếm tiền, bây giờ chúng mày thạo nghề rồi chúng mày chơi gác lại tao đù mẹ đời, đời chó đẻ vậy đó ...

Thằng Được nói với vẻ mặt khinh khỉnh, nó lại nhún vai một cái:

– Đù mẹ tao có thiết đâu, thằng nào tử tế với tao thì tao chơi, còn đều với tao thì thôi, tao đếch cần, con đi ngựa con Hồng.

Thằng Cu Tèo cũng hơi nổi nóng:

– Mày muốn con Hồng thì mày cứ việc đi với nó, bộ tao cướp con Hồng của mày sao.

Thằng Được hung hăng chỉ vào mặt thằng Cu Tèo:

– Dù mẹ, tao nói với mày biết, tao đeo có thềm con Hồng, bộ mày tưởng tao ham con dĩ ngựa đó lắm sao, tao mong con nhỏ đó càng de tao sớm càng tốt. Mày tưởng tao như thế này không có đứa nào mê tao sao dù mẹ nói vậy là chạm tự ái tao hơi nhiều đó mày, tao nói cho mày biết, đào mới của tao đẹp gấp trăm gấp ngàn lần con Hồng và con Hương của mày...

Thằng Được muốn ám chỉ người thiếu nữ ngồi nói chuyện với nó hồi nãy, càng nói nó càng hứng thú, nó đứng dậy:

– Tao chán chúng mày rồi, yêu cầu chúng mày để tao yên, đừng thằng nào con nào đến tìm tao nữa, và từ nay tao không dám chơi với thằng nào nữa tao nhờ mấy thằng bạn của tao về, tao sẽ lập một băng khác làm ăn, cho sập tiệm cái băng của tao của mày đi.

Thằng Cu Tèo không hiểu thằng Được muốn nói đến người đẹp nào, nhưng nó cũng cóc cần, xa thằng Được nó cảm thấy bớt được sự bức bối, thằng Cu Tèo đứng phắt dậy:

– Mày cóc cần tao cũng cóc cần, bộ tao thèm lắm sao?

– Chẳng thằng nào cần thằng nào hết.

– Mày nói đúng, có thằng nào cần thằng nào đâu.

Hai đứa cùng nhảy xuống khỏi má đá, mỗi thằng đi về một ngả. Đêm về khuya, con đường vắng tanh vắng ngắt. Thằng Được lần mò đi ra khỏi xóm, thằng Cu Tèo đi về nhà.

Bà mẹ Cu Tèo còn thức ngồi chờ nó đi chơi về. Bà ra mở cửa:

- Tại sao con đi khuya vậy.
- Con mắc ít công chuyện.

Bà nhìn vào mặt Cu Tèo đầy vẻ lo lắng:

– Má thấy hồi này con đòi khác nhiều đó, con mang tiền về cho má thiệt đó, nhưng con hơi quá đáng, con đi chơi suốt ngày, ba mày nghi ngờ rồi đó.

Thằng Cu Tèo đang bức tức:

- Con làm gì mà ba nghi ngờ.

– Tao nghe nói mày chơi bởi quá lắm, mày đàn đún với thằng Được, với con Hồng trong xóm này ai cũng biết hết.

– Má chỉ nghe đồn bậy, con thề rằng không thèm chơi với thằng Được nữa.

– Thật hả con, con không chơi với thằng Được.

– Không.

– Em con nói con hồi này cúp của đi chơi liên miên.

– Đứa nào nói với má vậy.

– Mày không cần biết đứa nào, nhưng mày có trốn học đi chơi, từ nay đừng vậy nữa, ba mày lo lắng cho chúng mày, chúng mày phải thương ông chớ.

– Con bực mình mà cứ nghe người nọ người kia hoài.

– Người ta đồn đại nhiều quá không nghe sao được.

Thằng Cu Tèo nổi cáu lên:

– Vậy có phải tối nay mà muốn hài tội con không?

– Tao không hài tội mày, nhưng tao lo lắng, bộ mày cũng không cho tao lo lắng sao?

– Con không làm gì để mà phải lo lắng hết.

Bà mẹ đứng dậy:

– Thôi tao không nói nữa, mày muốn làm gì thì làm.

Thằng Cu Tèo cũng đứng dậy, nó lâu

bầu gì đó, trong miệng. Giấc ngủ của Cu Tèo trở nên nặng nề, nó cảm thấy buồn chán kinh khủng, lần đầu tiên nó tự nghĩ đến thân phận mình, nghĩ đến những hành động nó đã làm. Cu Tèo đã đi quá phạm vi của mình. Bây giờ Cu Tèo không còn như trước nữa, dù cả nhà không ai biết nó làm gì có tiền, nhưng lương tâm nó luôn luôn bảo cho nó biết rằng nó đã trở thành một thằng bất lương. Bất giác Cu Tèo thấy lòng mình xót xa.

Đêm tối mông lung, tiếng muỗi đói reo ngoài mùng vo ve, tiếng nói mê của mấy đứa em nó, tiếng chó sủa trong xóm.

7.

Người thiếu nữ ngồi dựa lưng vào thành ghế nàng lặng lẽ nhìn Được, nhìn sự tức giận hằn trên mặt hắn, nàng vẫn thản nhiên, nàng nghe Được nói, Được nói đi nói lại mãi, giọng bức tức, nhưng vẫn không có gì lạ hơn những điều hắn đã nói suốt từ sáng đến giờ, cuối cùng nàng lên tiếng giọng từ tốn:

– Anh không có điều gì lạ hơn những lời anh đã nói sao, tôi nghe anh nhắc đi

nhắc lại mãi chuyện đó, chỉ có vậy thôi sao?

Được càng bức tức:

– Như vậy không đủ à.

– Đủ, tại sao anh lại có quyền nói như thế, anh là cái gì của tôi, chẳng là gì hết, giữa anh và tôi chỉ có sự liên hệ bạn bè, còn ngoài ra không có gì hết, anh đâu có quyền xâm phạm đến tự do của tôi, tôi có quyền đi chơi với bất cứ người đàn ông nào anh hiểu không.

Được thấy mình cũng vô lý thật, hấn không có gì với nàng hết, ngoài tình quen biết, hấn yêu nàng, nhưng nàng không yêu hấn, không hề là người yêu của hấn, đi chơi với nàng, hấn thấy kém thớ nàng, kém cả những người bạn trai của nàng, điều đó hấn có thể nhận nhận được dễ

dàng, nhưng nàng đi chơi với thằng Tèo thì hẳn không thể nào chịu nổi, suốt buổi sáng hôm nay hẳn cần nhằn nàng về vụ nàng đi chơi với thằng Tèo, nàng đi chơi với thằng Tèo lại ra vẻ thắm thiết hơn những lần nàng đi chơi với hẳn, điều đó hẳn không thể nào chịu nổi. Người thiếu nữ bình thản:

– Tôi đi chơi với Minh, nếu tôi không lầm thì anh thường nói với tôi rằng Minh là bạn anh, có đúng vậy không?

Được bực tức:

– Nhưng bây giờ tôi không còn là bạn nó nữa.

– Anh không còn là bạn Minh bộ anh cũng cấm luôn tôi chơi với Minh sao, tôi thấy anh chàng đó dễ mến, tử tế lịch sự, đi chơi với tôi anh ta không bao giờ

xà xõ hết. Vả lại tôi biết Minh, chơi với Minh cũng không do anh giới thiệu, cho dù có giới thiệu đi nữa anh cũng không có quyền cấm tôi đi chơi với Minh.

Được đui lý, hấn ngồi lạng thính, nhưng mặt vẫn hăm hăm tức giận:

– Cô bảo thằng Cu Tèo là thằng tử tế hả?

– Dĩ nhiên, hấn đi chơi với tôi rất tử tế, và tôi còn có thể nói là Minh lương thiện.

– Bộ tôi bắt lương sao?

Người thiếu nữ nhún vai một cái:

– Ai biết được điều đó, vả lại tôi cũng chẳng hề nói anh là người bắt lương.

Được khinh khỉnh:

– Tôi cần phải nói cho cô biết rằng nếu tôi là hạng bất lương thì thằng Cu Tèo, tức Minh đó cũng chẳng tử tế gì.

Người thiếu nữ tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên:

– Anh nói gì lạ vậy?

– Đâu có gì lạ, bây giờ tôi tự nhận tôi là thằng bất lương, và tôi cũng nói rằng thằng Cu Tèo là thằng bất lương.

Người thiếu nữ càng tỏ ra ngạc nhiên hơn:

– Anh nói gì, thiệt tình tôi không hiểu anh nói gì nữa, tự nhiên lại nhận mình là kẻ bất lương, chẳng còn ra làm sao nữa.

Máu du đãng của Được nổi dậy làm đầu nó nóng lên, bật ra câu nói:

– Tôi nói thật đó, cả hai đứa này đều bất lương, tôi từng là kẻ bất ương, và thằng Cu Tèo cũng vậy, tôi còn là bậc thầy của nó nữa kia.

Người thiếu nữ ra vẻ sợ sệt, nàng lắc đầu:

– Đừng nói vậy chứ.

– Tôi sợ gì đâu mà không nói vậy.

– Thế là làm sao?

– Tôi nhắc lại tôi là một thằng bất lương, một thằng du đãng, và cả thằng Minh cũng vậy, nó là một thằng du đãng.

Người thiếu nữ tỏ ra coi thường:

– Bất quá thì các anh đánh lộn đánh lạo là cũng chớ gì, tuổi trẻ mà, máu nóng nổi lên, điều đó tránh sao được, tôi tin rằng chẳng có gì hơn thế nữa.

Được khinh khỉnh, nó cười gằn:

– Cô tưởng chỉ có vậy thôi sao?

– Tôi chịu không thể nào tưởng tượng được hơn nữa.

Câu trả lời của người thiếu nữ như càng khích Được thêm, nó hăng máu:

– Tại cô ngây thơ quá nên mới không hiểu bất lương là gì.

Nó cười nhạt rồi gằn giọng:

– Bất lương là ăn cắp ăn trộm, vô xé, giết người, hiếp dâm, đại khái như thế.

Đôi mắt người thiếu nữ mở to đầy vẻ khiếp sợ, miệng cô ta há ra mà không nói lên lời:

– Anh... anh...

Thằng Được vỗ tay vào ngực mình:

– Chính tôi đã từng làm những việc ấy, và cả thằng Minh lịch sự của cô cũng đã từng làm những chuyện ấy, riêng tôi còn tiếp tục làm chuyện ấy nữa càng nhiều càng tốt.

Được xô ghế đứng dậy:

– Chắc cô hết thắc mắc rồi, bây giờ tôi về, và tôi sẽ gặp lại cô, thái độ tôi lúc ấy sẽ không như thế này nữa đâu.

– Anh...

– Không còn gì hết, tôi nói cho cô biết rằng tôi cóc biết sợ thằng nào hết, cô khoe cô có nhiều bạn bảnh lắm cứ việc gọi đến để bảo vệ cho cô, chúng nó chơi dao tôi chơi dao, và chúng nó chơi súng tôi cũng chơi súng vậy, còn hơn nữa kia, tôi chơi lựu đạn.

Người thiếu nữ rung mình một cái, nhìn sững thẳng Được, Được không cần giữ lịch sự như hồi mới quen nữa, nó chửi thề một câu trước khi ra khỏi nhà.

Người thiếu nữ mỉm cười, nàng đứng dậy khép cửa cài then lại sau đó nàng trở vào chỗ ghế thẳng Được ngồi hồi nãy, gỡ dưới tấm gầm bàn ra một chiếc máy cas-set. Nàng điều khiển nút bấm nghe lại những lời nói rõ ràng của thẳng Được.

Nàng tới bên giường ngủ lật tấm đệm lên, lấy một chiếc máy như loại máy của cảnh sát cầm tay liên lạc với nhau, nàng kéo dây ăng-ten lên cao, và nàng bắt đầu nói:

– Đây Thiên Nga gọi Phượng Hoàng, nghe rõ trả lời?

Một lát sau có tiếng trả lời trong máy:

– Phượng Hoàng nghe rõ năm trên năm, có gì lạ không?

– Xin báo cáo mọi chuyện đã rõ ràng, tên Được đã tự ý thú nhận là một kẻ bất lương, có thu bằng đầy đủ lời nói của hắn. Xin chờ quyết định của Phượng Hoàng.

– Cho nghe lời thú nhận của hắn.

Người thiếu nữ tới lấy chiếc casset, bấm nút để cạnh máy, lời nói của thằng Được rõ mồn một. Cuốn băng đã chạy hết, người thiếu nữ tắt máy, lại tiếp tục nói:

– Thưa Phượng Hoàng như vậy đủ chưa?

– Đủ, nhưng tên Được này có khí giới thật không?

– Không rõ, có thể là có, tôi thường nghe hẳn nói về khí giới của nó, và chính tên bạn nó đã từng nói thẳng Được có một quả lựu đạn, tên Được này thường dùng trái lựu đạn này đi tổng tiền và làm nhiều chuyện tồi bại khác.

– Tên của bạn tên Được?

– Tên Minh, còn tên là Cu Tèo, tôi đã ly gián được chúng nó.

Tiếng nói trong máy ngập ngừng một lát:

– Thôi được, lát có người vào đón ra ngoài này nói chuyện rõ ràng hơn.

– Xin phép Phượng Hoàng cho tôi đến chiều, sáng nay tôi còn có nhiều việc, tôi còn gặp tên Minh.

– Còn làm gì nữa?

– Tên Minh là kẻ chúng ta còn cảm hóa được, không nên áp dụng biện pháp mạnh với hắn. Tên Minh nguyên là con nhà tử tế, có học, nhưng bị tên Được dụ dỗ...

– Cô muốn cứu tên Minh?

– Dạ đúng vậy, hắn tội nghiệp, ở trong này tôi đã biết rõ từng đứa.

– Theo báo cáo cho tới biết thì tên Minh từng bị cảnh sát thẩm vấn.

– Vâng tôi biết điều đó.

– Và chính cô cũng đã báo cáo nó là phó đảng.

– Đúng vậy, chức phó đảng đó không có nghĩa lý gì hết, chỉ là hư danh mà bọn trẻ mới lớn háo thắng đặt cho nhau vậy thôi.

– Thôi được tôi hoàn toàn nghe lời cô, chiều ra đây thảo kế hoạch.

– Thừa Phượng Hoàng, bắt đầu từ bây giờ Phượng Hoàng cho người bí mật theo bảo vệ tôi, đúng mười hai giờ trưa nay cho người bắt ngay tên Minh khi thấy tên Minh chở tôi từ trong xóm ra.

– Được.

Người thiếu nữ tắt máy, cất lại dưới đệm giường, nàng trở ra mở cửa, nàng xem đồng hồ. Hãy còn sớm, nàng đủ thì giờ để hành động. Một đứa bé trai đứng thơ thẩn trước nhà nàng, nàng vẫy nó lại gần:

– Này chị nhờ em một chút.

– Chuyện gì vậy chị? Em biết nhà Cu Tèo không?

– Biết chớ.

– Xuống nói giùm có chị Nga muốn gặp gấp.

Thằng bẻ lấu lĩnh chìa tay ra:

– Chị lì xì chớ.

Người thiếu nữ mỉm cười, nàng gật đầu:

– Kêu lên đã, lát chị cho hai chục.

Thằng chạy đi ngay, một lát sau, Cu Tèo cưỡi xe Honda chạy lên, cu cậu ăn bận bánh bao, không có vẻ gì là ngượng ngùng hết, nó vào ngay nhà người thiếu nữ, ngồi xuống ghế salon:

– Định đi đâu đây người đẹp?

– Rảnh không?

Cu Tèo nịnh đầm liền:

– Chở người đẹp đi chơi không rảnh cũng phải rảnh...

– Chịu chơi quá hén.

– Nhất định phải chịu chơi rồi.

– Ngồi chờ tôi trang điểm chút nghe.

Cu Tèo tự động vô tủ lạnh lấy một hộp cô-ca ra mở cho mình:

– Định đi chơi đâu vậy?

– Ở nhà ngủ hoài chán quá nên muốn đi.

– Bộ hôm nay không đi làm sao?

– Có chứ, nhưng tôi mới đi làm mà...

Người thiếu nữ ngồi vào bàn trang điểm, nàng vừa đánh phấn vừa nói chuyện:

– Hôm nay bực hết sức vậy đó anh.

– Chuyện gì vậy?

– Chuyện thằng bạn anh chớ còn chuyện gì nữa. Thằng Được, xếp sòng đại ca anh chớ còn thằng nào...

– Làm sao?

– Nhưng nó có phải xếp sòng anh không đã.

Cư Tèo bực mình:

– Mẹ cái thằng ấy chỉ được cái nói bánh, nó mà xếp sòng ai.

Người thiếu nữ quay lại:

– Anh đừng tự ái, ít ra thì cũng có một thời gian anh nhận nó là xếp sòng.

Cư Tèo ngáp ngừng:

– Thì hồi ấy... Hồi ấy bọn này chơi với nhau nên... nói cho vui vậy thôi...

– Chỉ chơi vậy thôi sao, tôi không tin đó anh Minh.

– Vậy thằng Được nói sao?

– Hắn nói nó lập một băng chịu chơi, hắn làm đảng trưởng và anh làm phó đảng, thêm mấy thằng nhỏ trong xóm này nữa. Sào huyết của băng ở căn nhà hoang sau mả đá, bọn anh từng làm ăn nhiều đám mà...

– Thì...

– Tôi thiết nghĩ rằng mình cùng típ chịu chơi với nhau thì còn giấu nhau làm gì.

Cu Tèo cảm thấy bồn chồn, nó bực bội vì thằng Được đã nói tất cả cho người

con gái này nghe mọi chuyện mà hai đứa thể giữ kín với nhau, nhưng nó vẫn coi chừng, nó muốn biết rõ thằng Được đã khai gì với nàng, nó sẽ tìm cách phản công lại thằng Được:

– Rồi, thằng Được còn nói gì nữa?

Người con gái vẫn thản nhiên trang điểm:

– Biết bao nhiêu là chuyện...

– Những chuyện gì?

– Anh khôn thấy mô, anh chỉ muốn nghe tôi kể, chẳng bao giờ anh chịu nói điều gì hết, tôi thấy thằng Được lại có vẻ thành thật hơn anh, thằng đó tính nết đối với bạn bè như vậy là tốt, dù rằng hơi rẻ tiền một chút.

– Nhưng cô muốn biết những chuyện đó làm gì vậy?

– Biết vì tò mò, tôi thiết nghĩ rằng cũng chẳng hại gì.

– Thật cô muốn biết hả?

– Thật chớ.

– Bọn con trai chơi với nhau kỳ lắm, nhiều trò kể cho con gái nghe thấy kỳ kỳ...

Người thiếu nữ quay lại:

– Riêng tôi thì chẳng thấy gì là kỳ hết.

– Cô này tò mò quá.

Người thiếu nữ quay lại, mỉm cười, khuôn mặt nàng phấn son trông càng xinh đẹp:

– Nghề của nàng mà

– Nghề gì mà kỳ cục vậy, cứ thích

nghe chuyện bê bối của con trai.

– Chuyện bê bối của con trai chỉ trai gái đi điểm là cùng chứ gì.

– Như vậy mà ăn thua gì.

– Còn dữ hơn nữa sao?

– Dữ hơn đến ngàn vạn lần.

– Vậy thì khó thật, nếu anh không kể cho biết chắc là tôi không thể tưởng tượng nổi.

Thằng cu Tèo lắc đầu:

– Làm sao mà có thể tưởng tượng được.

– Vậy thì phải ghê gớm lắm phải không anh.

– Điều đó đã hẳn.

– Như thế nào?

Thằng Cu Tèo im lặng, nó thấy ngưỡng ngưỡng khi phải nói ra những điều mà nó từng làm với Được, mặc dầu người thiếu nữ này nói rằng không ngán gì cả, nàng muốn nghe tất cả. Cu Tèo lại lắc đầu:

– Tôi thấy rằng nói ra không tiện, nhất là trước mặt một người con gái đẹp như cô, vậy cô cứ tưởng tượng rằng chúng tôi đã từng làm những chuyện ghê gớm nhất là được rồi.

– Chẳng hạn như giết người.

– Giết người thì cũng chưa đến đâu.

– Vậy bề hội đồng?

Cu Tèo mỉm cười, mặt nó đỏ lên:

– Cô này tò mò quá.

Câu nói của Tèo không hẳn đã phủ nhận câu nói của thiếu nữ. Người thiếu nữ nghĩ bụng mình chẳng nên tò mò thái quá, nàng đã trang điểm xong, nàng đứng dậy:

– Nào bây giờ mình đi.

– Đi đâu vậy?

– Đi đâu thì đi, mình có thể đi coi hát với nhau, đi ăn đi uống...

Thằng Cu Tèo lo lắng đến món tiền mà nó cần phải để đãi đằng nàng, nó đã hết tiền, số trong túi chỉ có mấy trăm bạc, từ khi không chơi với thằng Cu Tèo nữa nó không làm ăn chuyện nào. Người thiếu nữ hình như hiểu được tâm trạng của Cu Tèo, nàng tươi cười:

– Hôm nay anh hết tiền rồi phải không?

Cu Tèo gật đầu:

– Kẹt quá.

– Anh đừng lo, tôi có tiền, thiếu gì tiền, hôm nay tôi bao anh, mọi khi anh bao tôi cũng nhiều rồi.

Cu Tèo nói như reo lên:

– Vậy thì tốt quá, mình đi chơi đến tối luôn nghe...

– Anh không phải đi học sao?

– Đi học hả, cúp cua mấy hồi.

– Ngon dữ.

Cu Tèo không trả lời, nó chỉ cười, nó đã bỏ học cả tháng trời nay, bây giờ nói đến chuyện đi học lại nó cảm thấy ngán, cả tháng trời nay nó không biết đến chuyện sách vở là gì. Cu Tèo lại nhớ đến Hương,

đôi mắt của nàng nhìn Cu Tèo đầy giận dữ, hình như cô bé đã biết nhiều chuyện nó làm, nhất là sự giao thiệp càng ngày càng thân mật với Nga. Người trong xóm nói Nga là một gái điểm trá hình nhưng thật ra, Cu Tèo cũng như thằng Được đã vào nhà này chơi chúng nó đều không đụng chạm gì tới Nga, nàng rất cởi mở nhưng không phải nàng dễ dãi. Cu Tèo thấy nàng chỉ đánh võ miệng, cu Tèo định rằng thế nào nó cũng có lần làm ẩu nàng, hôm nay dịp chiều nay. Cu Tèo mừng thầm trong bụng. Cu Tèo ra xe, người thiếu nữ theo sau cu Tèo choàng cánh tay mát rượi ôm lấy eo Cu Tèo, những người trong xóm nhìn theo nàng. Khi hai người ra tới đầu dốc, Hương đi học về, nàng ngoái lơ đi chỗ khác coi như không nhìn thấy Cu Tèo. Người thiếu nữ ngồi sau Cu Tèo bỗng cười khanh khách:

– Người yêu của anh có lẽ bức mình lắm phải không. Nay tôi nói cho anh biết anh ráng giữ lấy người yêu nghe.

– Tại sao?

– Thằng bạn quý của anh từng tuyên bố sẽ bề người yêu của anh.

– Tôi thách nó đấy.

– Đừng nói bảnh.

– Thật mà.

– Tôi thấy thằng Được nói rằng nó có súng có lựu đạn.

Cu Tèo gật đầu:

– Đúng, tôi thấy nó có trái lựu đạn và một con dao, còn súng tôi chưa thấy.

– Vậy tại sao anh lại không sợ nó?

- Tôi nắm tắt nó hết trơn rồi...
- Nghĩa là là sao?
- Nếu nó đụng đến con Hương tôi sẽ tố cáo hết.
- Thật vậy không, mà tố cáo với ai..
- Thật tôi sẽ tố cáo với cảnh sát.
- Vậy thì làm liền chứ còn chờ gì nữa.
- Tôi chờ nó, vì dấu sao thì cũng có một...
- Cái gì vậy? Tôi nghĩ rằng mình sẽ có một phần trách nhiệm, vì mình cũng đồng với nó.
- Thật vậy sao?

Thằng Cu Tèo gật đầu chiếc xe vẫn chạy ra ngoài ngõ. Nga thoáng nhìn thấy

bóng mấy người nhân viên của mình đứng cạnh đường. Nàng chỉ kịp nói với Cu Tèo:

– Nếu anh thật lòng ăn năn thì nhà nước cũng châm chế cho, đừng lo.

Người nhân viên chìm dáng to lớn đứng chặn ngay trước xe, một người bận sắc phục từ trong quán đi ra. Chiếc xe Honda của Cu Tèo thẳng gấp lại, Cu Tèo chưa kịp nói gì thì người mặc thường phục đã nắm lấy ghi đông xe của Cu Tèo:

– Tôi yêu cầu anh về ty cảnh sát, có chuyện cần nói với anh, còn cô này nữa cũng về bắt luôn.

Cu Tèo mặt xanh như chàm đỏ:

– Ông... ông...

– Chúng tôi là nhân viên công lực, đi theo chúng tôi ngay.

Người cảnh sát bận sắc phục đạp xe gần máy của anh ta đi dẫn đầu, người công an chìm lấy xe đi kè ngay đằng sau lưng, Cu Tèo đang tính giải thích, người công an chìm lên tiếng ngay:

– Cứ về ty rồi giải thích sau, chúng tôi được lệnh bắt anh, anh tên là Minh, bí danh là Cu Tèo đúng vậy không?

Người thiếu nữ ngồi sau Cu Tèo ghé vào tai Cu Tèo nói nhỏ:

– Cứ đi mình không có tội thì chẳng sợ gì hết.

Cu Tèo không biết làm gì hơn đành theo người cảnh sát chạy xe phía trước. Nó lầu bầu câu gì đó trong miệng. Chiếc xe băng qua đường chạy thẳng vào ty cảnh sát gần đó. Người cảnh sát xuống xe ra lệnh cho Cu Tèo:

– Để xe đó rồi theo tôi, không mất đầu...

Nga cũng xuống xe, nàng đứng bên cạnh Cu Tèo, người cảnh sát nghiêm nghị:

– Cô không có tội gì cả, vậy cô có thể thông thả ra về, hoặc ngồi đây chờ chúng tôi cũng được.

Cu Tèo bị bắt đột ngột, hấn bây giờ mới phản ứng:

– Tôi có tội gì đâu mà các ông bắt tôi.

Người công an chìm điếm vào mặt Cu Tèo:

– Cậu nhiều tội lắm, vào đây thì sẽ biết. Tôi bảo cậu đừng có cãi vô ích.

Nga hỏi nhanh Cu Tèo:

– Tôi có cần về cho bà già anh hay anh bị bắt không?

Cu Tèo lo lắng:

– Khoan đã, để tôi coi chuyện gì

Người công an chìm cặp tay Cu Tèo dẫn vào một căn phòng gần đó, một người cảnh sát ngồi sau chiếc bàn chờ sẵn, ông ta lạnh lùng chỉ cái ghế trước bàn:

– Cho phép cậu ngồi...

Cu Tèo ráng bình tĩnh, hỏi:

– Tôi có tội gì đâu mà các ông bắt tôi.

– Tại sao lại không có tội, chúng tôi không bao giờ bắt người vô tội hết, cậu nên nhớ rằng chúng tôi được lệnh bắt cậu, mà bắt cậu đây là cứu cho cậu, tôi biết cậu tên là Minh, có bí danh là Cu

Tèo, nếu tôi không bắt cậu ngay cậu sẽ trở thành một kẻ nghiện ngập á phiện, một tên ăn cắp ăn trộm và có thể còn trở nên một tên sát nhân nữa, tôi biết hết cả, vậy tốt hơn đừng nên chối cãi nữa vô ích.

Người cảnh sát nói một hồi, Cu Tèo người lạnh đi vì những câu nói của ông ta, ông ta giở hồ sơ ra, nhìn vào đó:

– Chúng tôi có đầy đủ hồ sơ của cậu là một kẻ phạm pháp, nhưng chính phủ nặng lòng giáo huấn những kẻ lạc đường hơn là trừng phạt nên không nổi nặng tay với cậu.

Người cảnh sát lật từng hồ sơ:

– Bắt đầu từ vụ hành hung ông Tư xích lô máy đến giờ, nhất nhất hành động của cậu và đồng bọn của chúng tôi theo dõi hết. Vậy tốt hơn hết cậu đừng nên giấu diếm chúng tôi điều gì cả...

Người cảnh sát nhấn mạnh:

– Và cậu cũng nên nhớ rằng đây là dịp may hiếm có cho cậu để cậu trở lại con đường ngay thẳng.

– Thưa ông...

Người cảnh sát lắc đầu:

– Cậu không được ngụy biện, tất cả tội lỗi đều rành rành ra đây, có chối cãi cũng không được đâu, nếu cậu muốn đòi cậu mặt hơn thì cứ việc chối cãi. Tôi nhắc lại rằng chúng tôi đã đầy đủ yếu tố để buộc tội cậu.

Ông ta nhìn một vòng Cu Tèo:

– Cậu còn trẻ quá mà, đừng đại dốt, nên làm lại cuộc đời.

Cu Tèo cúi gằm mặt, nó thấy rằng mình chẳng nên có ý kiến gì thì hơn, cứ

để cho người cảnh sát này nói rồi muốn ra sao thì ra. Cu Tèo chán nản. Người cảnh sát bỗng trở nên thân mật, vỗ vai Cu Tèo:

– Tôi cũng có những đứa con vào lứa tuổi cậu, tôi rất thương những đứa trẻ lầm đường lạc lối, ngồi trước cậu tôi có cảm tưởng như ngồi trước con tôi.

Ông ta thở dài:

– Tại sao tôi phải nói dài dòng với cậu như vậy, vì tôi nghĩ rằng cậu có học, tôi không coi cậu là một can phạm, tôi đang nói chuyện với một người có ý thức, cậu bằng lòng như vậy không?

Thằng Cu Tèo thấy không có cách gì để nó găng với người đàn ông này, người cảnh sát nói với nó bằng giọng hiểu biết:

– Cậu còn nhớ cách đây mấy tháng cậu có mang trả cho một nạn nhân bị cướp giật chiếc bóp đựng tiền, và khi cậu phải ra quận cảnh sát này để trả lời về hành động ấy chúng tôi không đủ yếu tố để buộc tội cậu, nhưng chúng tôi biết cậu có nhúng tay vào vụ này, cậu là một tên mới tập sự ăn cướp, cậu còn có lương tâm. Và từ ngày ấy chúng tôi luôn luôn theo dõi hành động của cậu và của đồng bọn cậu, chúng tôi đã biết tất cả, bây giờ thì chúng tôi ra tay.

Cu Tèo kinh ngạc, nhưng nó vẫn nghĩ rằng người cảnh sát này chỉ dọa già nó mà thôi, dọa để nó khai tất cả. Cu Tèo lên tiếng:

– Thưa ông...

Người cảnh sát vẫn nhã nhặn: Cậu lại cho rằng chúng tôi không đủ yếu tố

để buộc tội cậu chó gì, tôi đoán rằng cậu sẽ nói như thế, có đúng vậy không?

Cu Tèo không biết nói gì hơn, nó lại im lặng. Người cảnh sát tiếp:

– Chúng tôi đã đầy đủ cả yếu tố buộc tội cậu, những lời thú tội chính cậu đã nói ra, cậu có tin không?

Đôi mắt người cảnh sát dò xét phản ứng của Cu Tèo, ông ta vẫn giữ nụ cười trên môi:

– Cậu sẽ ngạc nhiên, nhưng hiểu ra thì chẳng ngạc nhiên chút nào, tôi nói trước khi cậu phục chúng tôi rồi cậu nên biết điều, biết tự giác, tội của cậu sẽ nhẹ đi rất nhiều. Pháp luật luôn luôn biết khoan hồng cho những kẻ biết phục thiện. Ngồi chờ một chút nghe...

Người cảnh sát nhắc điện thoại gọi ra ngoài phòng, một lát sau cửa phòng xích mở, Nga hiện ra ở khung cửa, Cu Tèo ngạc nhiên, nhưng người cảnh sát đã chỉ Nga giới thiệu với Cu Tèo:

– Hẳn tôi không cần giới thiệu với cậu người thiếu nữ này vì cậu cũng đã biết, nhưng cậu mới chỉ biết một phần về cô ta, một người bạn lối xóm, nhưng sự thật thì không giản dị như thế, cô ta là một người thuộc biệt đội hình cảnh lưu động của cảnh sát được biệt phái vào xóm cậu để theo dõi hành động của các cậu. Tôi cũng cần nói điều này nữa là người thiếu nữ này rất giỏi Thái Cực Đạo, một mình cô ta có thể đánh bại cả một băng của cậu...

Cu Tèo ngạc nhiên, nó không bao giờ lại ngờ điều đó. Nó chưa kịp nói gì thì người thiếu nữ đã lên tiếng trước:

– Anh Minh đừng lo gì hết, anh không thể ngờ được tôi phải không, cả xóm cũng không có ai ngờ được tôi. Anh phải cảm ơn tôi vì tôi đã cứu anh trong vụ này nếu không anh còn nguy hiểm nữa, anh có biết rằng tối hôm nay băng thằng Được sẽ mở một cuộc đánh cướp táo bạo một nhà trong xóm không, tôi đã thu thập đầy đủ tài liệu...

Cu Tèo ngạc nhiên:

– Đánh cướp. sao tôi không nghe thằng Được nói gì.

Người cảnh sát cười lên ha hả, nhìn vào mặt Cu Tèo:

– Cậu Minh, như vậy là cậu đã thú nhận có liên quan với băng thằng Được rồi nhé nhưng thôi chuyện đó hãy gác sang một bên, bây giờ cô Nga nói tiếp đi.

Nga chậm rãi nói:

– Thằng Được trong mấy ngày hôm nay có thêm mấy thằng bạn lính đào ngũ mới về nhập bọn với hắn, chúng có mang theo vũ khí và định làm ăn lớn một chuyện trong đó có cả việc thanh toán anh nữa, trong đêm nay anh có thể bị chúng thanh toán bằng lưỡi lê, vào nhà anh và nhất là vào nhà cô Hương, bố của anh để bắt Hương làm gì đó thì anh đã biết.

Cu Tèo kêu lên:

– Trời ơi, tại sao cô lại biết chuyện đó.

– Tôi biết hết, chúng bàn tán gì với nhau tôi đều biết hết, kể cả anh, từ ngày anh không còn liên quan gì với bọn chúng tôi cũng đã biết, chính tôi đã là người chia rẽ tình bạn giữa anh và thằng

Được, người như anh tôi thấy nạp bọn ăn cắp ăn trộm đó uống một đời đi, tôi cứu vớt anh đó. Bây giờ tốt hơn hết là anh tự thú tất cả, nói tất cả những hành động của chúng từ trước đến nay.

Đôi mắt của Nga trở nên cương quyết:

– Đây là dịp may độc nhất, để anh làm lại cuộc đời nếu không anh sẽ hối hận suốt đời...

Cu Tèo vẫn còn có vẻ nghi ngờ:

– Nhưng tại sao cô lại biết chuyện ấy?

– Không phải chỉ một mình tôi hoạt động ở trong xóm, mà có nhiều người cùng hoạt động với tôi. Những lời thề Được nói với tôi hoặc những lời anh nói với tôi đều có thu bằng hết.

Dứt lời nàng mở cái sắc tay ra, trong đó đựng một cái cát sét nhỏ, nàng bấm nút, Cu Tèo nhận ra tiếng nói của mình nói chuyện với Nga, rồi tiếng nói của thằng Được, những lời hăm dọa của thằng Được với Cu Tèo.

Người thiếu nữ tắt máy.

– Bây giờ thì anh đã tin tôi chưa?

Cu Tèo thất vọng gật đầu:

– Tôi tin, như thế này thì bắt buộc tôi phải tin rồi...

Sự bướng bỉnh biến mất trên nét mặt Cu Tèo, và bây giờ nó chỉ còn biết năn nỉ:

– Thật tình tôi bị mấy thằng đó rủ rê.

Người cảnh sát vẫn giữ nụ cười trên môi: Tôi hiểu, nhưng để đoái công chuộc tội tối hôm nay anh phải giúp chúng tôi.

– Tôi giúp bằng cách nào được?

– Không khó gì hết, làm như anh không hề bị bắt, buổi tối hôm nay anh vẫn cứ chở cô Nga này và chúng tôi có người phục sẵn trong hẻm, khi chúng ra tay chúng tôi sẽ hành động ngay.

Cu Tèo toát mồ hôi vì sợ, nó trở nên lắp bắp:

– Bọn chúng có súng có lựu đạn.

– Chúng tôi biết, chính vì điều đó sẽ đưa chúng đến cái chết, và chúng không thể trách cứ được ai. Ngày hôm qua chúng đã thanh toán một người bạn chúng tôi trong hẻm anh có biết không?

Cu Tèo lắc đầu.

– Không, tôi tuyệt nhiên không biết gì cả.

– Cũng may người đó không nguy hiểm đến tính mạng, nếu chúng tôi không ra tay ngay bây giờ, chúng sẽ coi như hoàn toàn mất an ninh. Nơi đó sẽ trở thành sào huyệt của một bọn cướp, ngay chính người trong xóm cũng trở thành những con mồi ngon cho chúng.

Cu Tèo cúi gằm mặt:

– Tôi hối hận, tôi không còn biết làm cách nào hơn tôi không dè lại như vậy, nếu cần tôi sẽ làm mọi cách để đền bù lại tội lỗi của tôi...

Người cảnh sát gật đầu:

– Được lắm! Như thế là có lợi cho anh đó.

– Nhưng khó khăn nhất của tôi là...

– Là sao?

– Tội nó vẫn theo dõi tôi, như thế nó đã biết tôi bị bắt vào đây rồi, và như thế...

– Anh khỏi lo điều đó, anh chỉ việc làm theo kế hoạch của tôi vừa đưa ra, mọi việc chúng tôi đã sắp đặt sẵn.

Thằng Cu Tèo phân vân suy nghĩ liệu kế hoạch của cảnh sát có thành công không, thằng Được có bị tóm không, còn đàn em của nó nữa, nó sẽ trở về con đường chân chính như lời người cảnh sát vừa nói không, liệu chính quyền có giúp cho cuộc sống lương thiện không? Hay những trận đòn thù của thằng Được, của đàn em Được sẽ đưa nó vào con đường đen tối hơn, nó sẽ phải lăn xả vào đường chém giết để dành lại sự sống. Nó nghĩ đến băng thằng Hai móm, nghĩ đến những thế đánh thần sầu của thằng Được, đến những thứ vũ khí độc hại mà thằng Được và đàn em sử dụng.

Người cảnh sát hỏi tiếp:

– Anh còn gì lo ngại chẳng?

– Thật sự, tôi còn lo ngại nhiều hơn các ông tưởng.

– Chúng tôi tưởng làm sao?

– Các ông tưởng sẽ đẹp được bằng thằng Được một cách dễ dàng như vậy!

– Không dễ dàng nhưng phải đẹp bằng bất cứ giá nào vì đó là bốn phận của chúng tôi mà.

– Tôi hiểu, nhưng các ông có dự trù những thân nhân của tôi sẽ ra sao khi du đảng của thằng Được thoát khỏi cuộc mai phục tối nay không.

Người cảnh sát trầm ngâm suy nghĩ giây lát:

– Cũng là một vấn đề. Nhưng không sao, chúng tôi sẽ có nhiều nhân viên trực tiếp hoạt động đêm cũng như ngày để vẫn hồi an ninh tại khu xóm đó mà.

– Điều đó, hiển nhiên rồi!

– Anh có sáng kiến gì trong vụ này không?

– Tôi, tôi quả thật chưa nghĩ được kế hoạch nào cho vẹn toàn.

– Vậy thì cứ làm như chương trình đã định.

– Tôi đành bằng lòng chờ biết sao bây giờ.

– Thôi bây giờ anh có thể nghỉ ngơi đôi chút, anh có thể xuống câu lạc bộ của chúng tôi uống nước, chờ cho tôi chút nữa rồi anh chở cô Nga về bằng lối sau là tốt đẹp nhất.

Cu Tèo rầu rầu nét mặt nhắc lại câu nói:

– Đành phải vậy tôi hối hận tôi xin làm mọi cách để chuộc lại lỗi lầm của tôi...

Người cảnh sát gật đầu, ông ta nhìn Cu Tèo:

– Cậu nên nhớ là cậu cũng là người có tội, không phải chúng tôi nói tha cậu như thế là cậu đã hết tội, nếu cậu làm được việc chúng tôi sẽ xá xóa tội lỗi cho cậu hoàn toàn còn nếu không.

Giọng người cảnh sát trở nên gay gắt:

– Chúng tôi bắt buộc phải bắt cậu, sở dĩ tôi được lệnh tạm thời cho cậu được tự do vì chúng tôi có lệnh làm lớn chuyện này, nếu cần thì sẽ đại xá cho một vài

người, miễn là được việc thì thôi, chúng tôi đã chọn cậu, cậu là người may mắn nhất bọn.

Nga ngồi ở ghế trước mặt Cu Tèo, nàng cũng cười:

– Anh may mắn lắm đó anh Minh.

Người cảnh sát nói thêm:

– Cậu cũng nhờ báo cáo tốt của cô Nga đây nếu không cậu cũng tiêu rồi. Sau vụ này cậu phải đưa chúng tôi đến những nơi mà cậu và thằng Được đã tiêu thụ những món hàng các cậu đã cướp được để chúng tôi lấy lại trả cho người ta...

Cu Tèo cảm thấy khó nghĩ:

– Thừa tôi sợ rằng không thể lấy lại được vì họ đã bán rồi.

– Việc lấy lại được hay không thành vấn đề chính là tiêu diệt được những ổ đó. Tôi muốn hỏi cậu cậu đã làm ăn bao nhiêu chuyến rồi.

– Dạ thưa mới có ba chuyến.

– Chắc không?

– Tôi xin thề rằng tôi nói sự thật.

– Ba chiếc xe Honda?

– Dạ ba chiếc Honda.

Người cảnh sát lắc đầu chép miệng:

– Tôi chán các cậu quá. Các cậu càng ngày càng đáng. Nhưng thôi đã trót rồi thì bây giờ đoái công chuộc tội đi...

– Dạ tôi sẽ hết sức cố gắng.

– Bây giờ cậu khai với tôi hết những nơi nào các cậu đã bán xe nhé và khai rõ

tất cả những vụ cậu đánh cướp vào dịp nào, ngày nào trường hợp ra sao.

– Dạ ngày giờ có lẽ tôi không còn nhớ rõ nữa.

– Được cậu cứ khai chúng tôi có sổ sách quận này không thì quận khác một ngày biết bao nhiêu là người khai mất xe thế nào không có cậu.

Nga đứng dậy nàng vẫn vui vẻ hỏi lại Cu Tèo:

– Anh Minh có giận Nga không?

Cu Tèo lắc đầu:

– Tôi không hề giận cô, nhưng tới thật không dè...

– Không dè tôi là cớm phải không?

Nàng cười, tiếng cười nàng giòn tan

má nàng hồng lên, đôi mắt nàng long lanh nàng càng đẹp:

– Bạn sau anh có thấy người đẹp nên coi chừng, nhưng cũng may cho anh đó, anh đã gặp tôi, nếu anh gặp người khác thì anh mệt rồi, thôi từ nay trở đi anh không đi theo những thằng ấy nữa tôi là bạn anh, và tôi muốn rằng anh nên trở lại trường học..

– Vâng tôi cố gắng.

– Nếu má anh biết chuyện này chắc là bà buồn lắm.

Cu Tèo bỗng trở nên hốt hoảng. Nga lắc đầu:

– Bà chưa biết vì chúng tôi giữ kín nếu chúng tôi muốn cho bà biết cũng chẳng phải chuyện khó.

Cu Tèo thấy nóng ruột như cào:

– Xin cho đừng cho má tôi biết chuyện này.

– Anh cứ yên chí, nhưng nếu anh phản chúng tôi thì không phải chỉ có một má anh biết mà cả nước biết...

– Không...

– Thôi bây giờ anh chịu khó ngồi chơi đây nghe không, anh có điều gì khai với ống này thì cứ khai, tôi còn nhiều công chuyện chiều nay chúng ta gặp lại nhau, chúng ta có nhiều chuyện nói với nhau rồi tối hôm nay đúng mười hai giờ đêm anh chờ tôi về.

Cu Tèo hồi hộp lo lắng nhưng nó đành gật đầu, vì nó không biết nói sao hơn. Người cảnh sát đặt tờ giấy trước mặt Minh:

Nga đã ra khỏi phòng. Cu Tèo cố gắng giữ bình tĩnh:

– Vâng thưa ông tôi sẵn sàng khai tất cả.

– Anh hay khai cho thật, không được giấu diếm điều chi hết.

– Vâng, tôi xin khai.

– Trước hết tôi hỏi anh về tổ chức của anh với thằng Được mà anh được làm phó đảng.

– Dạ.

Người cảnh sát gạt đầu, cười mở:

– Anh cứ khai tự nhiên.

– Vâng, tôi sẽ khai những gì tôi biết tôi không giấu diếm chi cả vả lại các ông đã có đầy đủ hồ sơ về những hành động

của chúng tôi rồi giấu cũng vô ích.

Người cảnh sát đánh đứng tim đen của Cụ Tèo lên mặt kẻ cả.

– Anh nghĩ đúng, anh dùng điều thuốc đã ghiền đi.

Người cảnh sát quẹt lửa cho Tèo mỗi thuốc. Mùi thuốc Capstan quen thuộc đưa tâm trí nó trở lại dĩ vãng từ lúc nó trốn học, đi chơi với thằng Được, nó phổng con Hồng, sang bằng thằng Hai móm... nó quen với Nga nhất nhất đều hiện rõ trong óc nó. Nhưng nó biết khai những gì đây.

Nó nghĩ đến mẹ nó mẹ, nó mà biết chuyện này thì khổ tâm cho nó vô cùng tuy nó bỏ đi bụi đời du đãng nhưng về nhà trước mặt ba, má nó vẫn là một đứa học trò ngoan vì thà những người lỗi

xóm đàm tiếu về nó, má nó chỉ bán tín bán nghi có hỏi nó thì nó chỉ đáp gọn lỏn:

– Má tin họ à!

Nó vẫn suy nghĩ miên man. Điều thuốc cháy gần hết, người cảnh sát vẫn kiên nhẫn, đặt cây viết trên giấy trắng tinh chờ đợi. Đầu óc Tèo đang quay cuồng với bao nhiêu chuyện dồn dập vừa đến. Mỗi lời khai của nó là một lời kết tội của quan tòa.

Nó sợ hãi nghĩ đến ngày phải ra trước vành móng ngựa nào là những cặp mắt cú vọ nhìn nó như xoi mói, như thăm chửi như thương hại lại còn mấy thằng nhà báo chúng sẽ chụp hình đăng báo làm sao tránh cho ba má nó khỏi biết, sao được bây giờ.... Tiếng người cảnh sát vang lên cắt đứt luồng tư tưởng nó.

- Sao còn phải suy nghĩ.
- Tôi biết khai gì bây giờ.
- Khai tất cả.
- Khai tất cả?
- Phải. Anh cứ khai những gì anh biết.
- Nhưng ông có hứa là sau khi tôi khai xong, ông sẽ cho tôi trở về nhà...

Người cảnh sát quả quyết.

- Tôi cam đoan.
- Ông có đưa tôi ra tòa vì những việc chúng tôi làm không?

Người cảnh sát suy nghĩ giây lát:

- Cái đó còn tùy nếu anh khai thật không giấu diếm điều chi.

– Vâng tôi xin khai.

– Trước hết người cảnh sát lặp lại tôi hỏi anh về anh về tổ chức của Bích với thằng Được mà anh được làm phó đảng.

Cu Tèo cau mặt như suy nghĩ điều gì vô cùng quan trọng. Nó vẫn áy náy nghi ngờ không biết ông cò này có giữ lời hứa chẳng hay ông ta gạt để nó cung khai hết sau đó đưa nó vào tròng. Cu Tèo ngồi thờ người khiến viên cảnh sát giục:

– Thế nào anh có chịu khai không?

– Vâng, tôi sẽ nói để thầy rõ hết tất cả? Nhưng thầy hứa là đừng bỏ tù tôi?

Người cảnh sát mỉm cười, kế đặt bàn tay lên vai Cu Tèo ra điều thân mật rồi bảo:

– Anh yên tâm. Nếu anh thành thực

tiết lộ mọi chi tiết về chuyện làm ăn phi pháp của thằng Được thì tôi sẽ tìm cách gỡ tội cho anh.

Cu Tèo hỏi lại:

– Như thế có nghĩa là tôi vẫn bị thầy tổng giam chờ ngày ra tòa hay sao.

– Không anh hiểu lầm rồi tôi chỉ muốn anh làm một nhân chứng mà thôi anh khai xong tôi đề nghị thả anh ngay lập tức...

– Rồi sau đó...

– Sau đó anh tự do và chờ trát tòa đòi hỏi để trả lời những gì quan tòa cần biết.

Cu Tèo thở phào nhẹ nhõm. Nó nói:

– Vậy thì tốt quá! Tôi cảm ơn thầy đã giúp đỡ chỉ bảo cho điều hay lẽ phải.

– Vậy xin anh bắt đầu kể rành mạch từng chi tiết về thằng Được đi chứ.

– Dạ tôi xin trình bày hết thày nghe đây...

Kể Cu Tèo lần lượt nhớ lại từ buổi đầu quen biết với thằng Được dĩ vãng như một cuốn phim dài chiếu trên màn ảnh. Tất cả các hình ảnh hiện ra trong đầu óc Cu Tèo từ những vụ mần ăn bê bối cho đến chuyện thanh toán đổ máu giữa các băng bụi đời với băng của thằng Được, qua những chuyện giành giật, o mèò... nhất nhất Cu Tèo đều tường thuật tỉ mỉ, không thiếu sót mảy may nào cả. Riêng vấn đề tình cảm giữa Cu Tèo và con Hương không hiểu vì nguyên do nào nó lại cố ý giấu nhem.

Cụ Tèo định ninh giữ kín chuyện này dầu sao thì đó cũng là chuyện riêng

tư chẳng ăn nhập gì tới các chuyện đâm thuê chém mướn hay trộm cướp do thằng Được chủ mưu. Hóa cho nên Cu Tèo thỉnh thoảng lại ấp úng khiến người cảnh sát hồ nghi về những lời khai của nó. Tuy nhiên viên cảnh sát vẫn không tỏ vẻ khó chịu ông ta im lặng nghe Cu Tèo nói và cầm cây viết ghi lia lịa những sự việc quan trọng.

Trong khi đó Cu Tèo cứ thao thao nói tía lia cơ hồ như muốn thổ lộ tâm can từ bao lâu nay bị ray rức. Căn phòng lúc bấy giờ im lặng lạ thường. Cu Tèo ngừng lại kéo một hơi thuốc dài. Đầu óc nó như đang lơ lửng nó không bao giờ ngờ những chuyện ly kỳ như vậy. Người cảnh sát ghi tới đoạn sau xong thở dài nhẹ nhõm.

Đưa mắt quan sát sắc diện của Cu Tèo người cảnh sát nói:

– Tôi hy vọng lời khai của cậu sẽ hoàn toàn đúng và tôi cũng mong cậu giúp đỡ được phần nào cho chúng tôi trong vấn đề bài trừ tệ đoan xã hội.

Cu Tèo ngồi lặng thinh nó đang cố nhớ hết lại những tháng ngày qua nó đã làm ăn như thế nào và đột nhiên hình ảnh của con Hương lại hiện ra trước mắt.

Nó nghe tiếng con Hương nói văng vẳng đâu đây, nó buồn và hối hận bất giác nó úp mặt và lòng bàn tay. Sự lặng im bây giờ thật là nhẹ nhàng, không như lúc đầu Cu Tèo mới bước vô đây. Người cảnh sát tôn trọng sự nghĩ suy của Cu Tèo, ông ta thông thả đọc lại từng lời của Cu Tèo.

Người cảnh sát đọc xong mấy tờ lời thú tội đúng lúc Cu Tèo ngẩng đầu lên, ông ta hỏi:

– Thế nào cậu Minh? Cậu đã khai hết hoàn toàn chưa?

Như người vừa qua một cơn mộng mị Cu Tèo giật mình:

– Dạ! Còn một vài điều nữa tôi vừa nghĩ ra.

– Thế là tốt quá, thật tôi không ngờ cậu lại giúp ích cho chúng tôi nhiều như vậy.

Cu Tèo kể cho người cảnh sát nghe những nơi ăn chốn ở chỗ tụ họp của đồng bọn, và điều làm cho người cảnh sát hài lòng nhất là việc Cu Tèo khai rõ chỗ Cu Tèo đến tìm ảo giác với ma túy cùng nơi trú ngụ kín đáo mà bọn chúng thường bắt gái về hành lạc tập thể.

Cu Tèo ngừng kể người cảnh sát nhìn kỹ khuôn mặt Cụ Tèo ông ta vừa cười vừa hỏi:

- Thế cậu đã ghiền ma túy chưa?
- Dạ chưa tôi chỉ có hút một lần.
- Sao cậu không hút nữa.
- Tại tôi cảm thấy mệt quá khi hút điều đầu.

Người cảnh sát cất tiếng cười vang.

- Cậu như vậy là có phước lắm đó nghe chớ tôi thấy ở đây bắt vô mười cậu như cậu đều ghiền hết tám chín mạng.

– Dạ tôi biết!

- Tôi nghĩ cậu cũng giỏi đấy chứ! Như người ta kể cậu ghiền lâu và nặng lắm.

Cu Tèo nhận thấy người cảnh sát nói hết sức đúng, trong băng của nó, của thằng Hai Móm thằng nào cũng nghiền không ít cũng nhiều. Đến nỗi cái con Hồng cũng say sưa với cần sa ảo giác.

Người cảnh sát cởi mở với Cu Tèo hết sức làm cho nó cảm thấy bớt lo sợ hơn. Nó hỏi:

– Lúc trước tại sao thầy không bắt.

Vẫn nụ cười tươi người cảnh sát đáp:

– Bắt cậu lúc đó à! Tụi tui đâu có ngu bắt lúc đó chỉ có một mình cậu mà thôi rồi mọi việc vẫn như cũ, an ninh làng xóm vẫn bị tụi nó đe dọa hoài.

Người cảnh sát tiếp luôn:

– Cậu kể tiếp cho tôi nghe về việc cậu hút cần sa ma túy.

– Tôi thú thật với ông nghe người ta nói chỉ hút chừng 6 điếu là con người cứ như bay bổng trong thế giới thần tiên, riêng tôi lần đầu tiên tôi đã kéo 8 điếu tôi chẳng tìm thấy cảm giác gì cả.

Người cảnh sát đăm chiêu:

– Kể cũng hơi lạ.

– Có điều... (Cu Tèo tiếp) nằm trong phòng mà nhìn người khác hút ngửi khói thuốc thì khoái thật.

Như tìm được chân lý, người cảnh sát thốt lên:

– Ấy đấy, ghiền hay không ghiền cũng do chỗ ấy mà ra.

Ông tiếp:

– Quả thật cậu có phước lắm tôi tin rằng từ đây cậu sẽ trở nên người tử tế.

– Nhờ sự giúp đỡ của các ông tôi cố gắng từ bỏ và tôi đích thân tiếp tay với các ông để văn hồi an ninh trong khu xóm.

– Cậu nói thật chứ cậu suy nghĩ kỹ chưa?

– Tôi nói thật, vì tôi chỉ có hai cách để chọn lựa, một là tiếp tục sống trong cảnh chém thuê, giết mướn như trước, hai là phải đi lính, chống lại những hoạt động tàn bạo do nhóm thằng Được, thằng Hai gây ra, chứ làm sao mà sống vô tư như thuở còn đi học được, tụi nó đâu có để mình yên.

Người cảnh sát vẫn yên lặng nghe tâm sự. Khi nó nói dứt ông ta có vẻ thành khẩn:

– Cậu suy nghĩ khá vững, mong rằng

cậu sẽ thành công, bây giờ cậu có thể ra về như tôi đã hứa.

Tèo bắt tay người cảnh sát, ra về với một niềm thơ thối hân hoan. Và tới chỗ để xe thì Nga đã chờ sẵn ở đó.

– Tôi chở cô về ngay bây giờ nhé.

– Thôi khỏi phiền anh.

– Thế kế hoạch?

– Anh khỏi bận tâm.

Nói tới đó, Nga chỉ chiếc xe bít bùng vừa trở tới.

– Nhìn xem những ai trong đó, anh Minh.

Qua ánh sáng mong manh của ngọn đèn trên vọng gác, Tèo thấy băng của thằng Được bị tóm không thiếu một

thằng, có đứa bị thương, bể mặt bể mũi.
Và toan tiến lại gần, Nga cản:

– Thôi kệ chúng. Bây giờ anh đưa tôi
đi phố rồi sẽ cho anh nghe mẻ lưới thành
công này!

